

JURAJ ČERVENÁK

ČERNOKNĚŽNÍK

VLÁDCE
KRVAVÉHO OHNĚ

I

BROKILON

BROKILON

Juraj Červenák

VLÁDCA KRVAVÉHO OHŇA

Copyright © 2009, 2010, 2023 by Juraj Červenák

Translation © 2009, 2010, 2014 by Robert Pilch

Cover & Illustrations © 2009, 2010, 2021 by Michal Ivan

For 1st Czech Edition © 2024 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-552-6

ISBN PDF: 978-80-7456-553-3

ISBN ePub: 978-80-7456-554-0

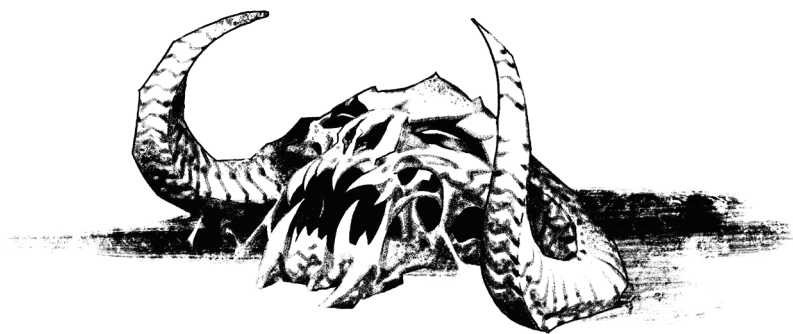
ISBN Mobi: 978-80-7456-555-7

JURAJ ČERVENÁK

ČERNOKNĚŽNÍK

VLÁDCE
KRVAVÉHO OHNĚ

I

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2024

VLÁDCE VLKŮ

Mnoho válek vedl Karel Veliký, avšak největší byla ta s Avary. Lité boje trvaly osm let. Nakonec se Frankové tak obohatili ukořistěným avarským zlatem a stříbrem, že si to lidská mysl ani nedokáže představit.

ze zápisků Einharda (770–840),
sekretáře, rádce a životopisce Karla Velikého

KAPITOLA PRVNÍ

NOČNÍ LOVEC

Když se o půlnoci rozštěkali psi, Ožeg byl okamžitě na nohou.

Jako skoro vždy spal jen tak na půl oka, takže ze spánku vskočil přímo do stavu úplné bdělosti. Dlouhá léta života v pohraničních leších ho naučila ostražitosti.

Borko a Tesák běsnili. Kdepak, tohle nebyla odpověď na hlas vlka odněkud z hlubin lesa ani vyhrožování veverkám nebo kunám na stromech kolem statku. Zlostný štěkot mohl znamenat jediné – bezprostřední nebezpečí.

„Ožegu?“ Duha se posadila na posteli a mžourala do přítmi. „Co se to...“

Rázné gesto ji umlčelo. Schoulila se pod medvědí houni a vystrašeně sledovala, jak si muž kleká k ohništi uprostřed místnosti. Příhodil na ně hrst smrkových větviček a několikrát foukl do uhlíků. Vyskočily plameny a na stěnách zatančily stíny. Pětiletá Ljubka vystrčila hlavu zpod příkrývky. V kolébce se rozplakal Vyško. Duha vyskočila z postele, vzala nemluvně do náruče a přitiskla si ho k obnaženým prsům.

Psi štěkali čím dál zuřivěji. Z ohrady za domem se ozývalo vystrašené bečení ovcí. Ožeg vytrhl z polena u ohniště širočinu a vykročil ke dveřím.

Hlasy psů se zlomily do bolestného skučení.

Ožeg chraplavě zaklel, odsunul závoru a trhnutím otevřel dveře. Poryv chladného vzduchu rozkmital plameny. Muž přeskočil zmítající se světelnou skvrnu před prahem a rozběhl se doleva, k ohradě s ovcemi.

„Borko!“ zakřičel. „Tesáku!“

Ke košáru mu scházely asi tři sáhy, když o něco zakopl. Tak tak, že nespadl.

„Tesáku?“ sklonil se k tmavé hromádce a natáhl ruku tam, kde tušil psí hlavu.

Nahmatal jen lepkavý pahýl krku.

Okamžitě pochopil, že se trestuhodně zmýlil. Po čerstvém skopovém nezatoužil medvěd ani rys; žádné divoké zvíře. Tesákovu hlavu bezpochyby oddělila ostrá čepel. Ožeg vyděšeně vzhlédl a pevněji sevřel sekeru.

„Kelgaaar!“

Divoké ječení se mu zarylo až do morku kostí. Vyskočil a bleskově se otočil.

Na dvoře zabubnovala cválající kopyta. Temnota vyplivla černou siluetu jezdců; v pozvednuté ruce se zaleskla ocel.

Ožeg se neohrabaně pokusil vykrýt úder sekerou. Zakřivená, jednostranně broušená čepel však srazila širočinu stranou, zasáhla Ožega do čela, sklouzla po spánku a usekla mu polovinu pravého ucha. Pronikavá bolest a teplo tryskající krve bylo to poslední, co ještě jakž takž vnímal. Spadl jako podřátý, zatímco se rachot kopyt a zlověstný smích vzdalovaly směrem k domu.

Ljubka s hlasitým vzlykáním vyskočila zpod příkrývky, přecupitala bosýma nohama po podlaze z udusané hlíny a rychle se vyškřábala do postele k matce. Rozechvěle se k sobě přitiskly a bez dechu třesťily oči na dokořán otevřené dveře.

Dusot kopyt ztichl na zápraží. Zacinkal postroj, někdo s dupnutím seskočil na dvůr. Z černého obdélníku dveří se vynořila postava ve vlčím plášti, suknicí z hrubého plátna a špičaté čepici s vyhrnutými kožešinovými okraji. Ze špičky šavle ve skloněné ruce skanula rubínová slza.

Duha se schoulila do klubička a pevně k sobě přivinula děti. Dobře věděla, co je nezvaný host zač. Černé vlasy, dlouhatánské kníry,

výrazné lící kosti, široká čelist a podsaditá, avšak houževnatá postava. Avar.

Muž opatrně překročil práh a pozorně se rozhlédl po místnosti. Nakonec se jeho úzké, jakoby neustále krutě přimhouřené oči zastavily na Duze.

Chvíli si ji zvědavě prohlížel, pak se ohlédl a něco zakřičel do tmy. Místo odpovědi se ozvalo zlověstné chechtání a blížící se kroky.

Avar se otočil zpátky a významně se ušklíbl. Duze jako by ucpala hrdlo velká boule. Když si muž sundal z hlavy kalpak a zamířil k posteli, věděla, co bude následovat.

Probral se skoro okamžitě, i když měl dojem, že ho temné proudy bezvědomí unášely prázdnotou snad celou věčnost. Ostrá, mozek ochromující bolest ho vrátila do skutečnosti. Chvíli se nedokázal soustředit na nic jiného – pravou stranu obličje měl jako v ohni. Pak jím ale proniklo vědomí toho, co se stalo. Bylo to jako bodnutí ledovým střepelem.

I když měl zbytky pravého ucha ulepené krví, nejdříve začal vnímat zvuky. Opodál dva hlasy překřikovaly klapání drobných kopyt a vyplašené bečení každou chvíli zanikalo v bublavém chrčení. *Podřezávají mé ovce*, blesko Ožegovi hlavou. Slovům útočnicků nerozuměl, ale tu krákovou řeč bezpečně poznal. Takhle mluvili *krkavci* z jižních rovin. Prašivé plemeno.

Když se opatrně otočil na druhý bok, zřetelněji k němu dolehly zvuky z domu. Udýchaný nářek Ljubky a Vyška přehlušovaly přerývané výkřiky Duhy, v pravidelném rytmu doprovázené hlasitým mužským hekáním. Ožeg věděl, co to znamená. Vzkypěla v něm krev.

„Duho!“ zachraptěl a pokusil se vstát.

To byla chyba.

Jeden z mužů v ohradě varovně vykřikl a mrštně přeskočil plot. Ožeg se už už zvedal do kleku, když ho surový kopanec srazil zpátky do bláta. S vyraženým dechem se zkroutil v mazlavé břěčce. Avar se k němu sklonil, něco zavrčel a popadl ho za vlasy. V dlani svíral nůž upatlaný ovčí krví. Ožeg v duchu požádal předky, aby mezi sebe přijali jeho duši.

Cosi zabzučelo vzduchem. Avar, který zůstal v ohradě, přidušeně zasténal a plácl sebou do bláta promíchaného s ovčím hnojem.

Muž svírající Ožega zaváhal, ohlédl se a zavolal na svého druha.

Odpovědí mu bylo jen bečení ovcí.

Avar pustil Ožega, otočil se ke srubu a zprudka se nadechl. Místo varovného výkřiku však zaznělo jen ohavné chroptění.

Ožeg, kolena a dlaně zabořené v bahně, vrhl pohled přes rame-no. Za Avarem se tyčil uhlově černý stín – jednou rukou pevně svíral oběť, druhou jí neúprosně nořil pod ucho dlouhý nůž. Rázný tah čepelí rozřízl Avarovo hrdlo nad ohryzkem skoro až ke druhému uchu. Na Ožega přšel horký černý déšť.

„Bohové...“ Po čtyřech se snažil uniknout přízraku. Avarovo tělo mlasklo do bláta. Vzápětí se kolem Ožega mihl pár rychlých nohou a odřízl mu únikovou cestu.

Vzhlédl a vytřeštil oči.

„Ticho.“ Hlas neznámého byl až nepřírozeně klidný. Ožeg ztuhl a zatajil dech. Muž zastrčil dýku do pochvy na pravém boku.

„Kolik jich tam je?“ kývl k dřevěnici.

Ožeg zavrtěl hlavou na znamení, že neví. Pochopil, že mu cizinec nechce ublížit, stejně ale nedokázal přemoci třesavku.

„Hm. Ne že by na tom záleželo.“ Neznámý se chopil luku, jehož tětíva mu do této chvíle křížila hrud. „O jednu mrtvolu víc nebo míň...“ Sáhl si nad pravé rameno a vytáhl tři šípy. „Jestli je ti život milý,“ přiložil jeden z nich k tětívě, „nepřibližuj se k domu.“

Ožeg se v duchu zapřísahal, že nic tak hloupého rozhodně neudělá. Temný muž sevřel zbylé dvě střely mezi zuby a vykročil ke srubu.

„U Tengriho kostí... Držte ji! Už budu...“

Když zlomili její počáteční odpor, Duha odevzdaně ochabla. Teď však podle Avarových zrychlujících se pohybů pochopila, že se blíží vyvrcholení. Představa, jak jí lůno zaplavuje proklaté avarské semeno, jí vyhnala z hrdla zhnusený výkřik. Znovu se vzepjala a pokusila se trýznitelům vytrhnout. Marně. Dva ničemové jí sevřeli kotníky jako v kovářských kleštích, třetí, klečící na lůžku za ní, jí vši silou svíral ruce. Čtvrtý do ní surově vnikal.

„No tak...“ zachroptěl a slina z jeho úst ukápla na Dužina chvějící se ňadra. „Už skoro jsem... Dupněte tomu vrískounovi na lebku!“

Výško ležel na podlaze u postele. Když ho vůdce útočnicků bezohledně vytrhl matce a odhodil stranou, chlapečka zachránila houně, do níž byl zavinutý. Jeho pláč se Duze zařezával do mozku. I Ljubka

naříkala z plných plic, schoulená v koutě paloty, kam ji odmrštil Avarův úder.

Zloduch, který držel ženinu levou nohu, se pokusil splnit velitelův rozkaz a dupl do podlahy, jenže nemluvně leželo mimo jeho dosah. Náčelník za hlasitého povzbuzování svých druhů párkrát tvrdě přirazil, zvedl se na natažených rukou, zaklonil hlavu a z hrdla se mu vydralo chrčivé zasténání. Duha pocítila jeho horké vyvrcholení. Zvedl se jí žaludek.

Komnatou něco syklo. Zlostně, úsečně, jako když kapka vody cákne na rozpálený kámen.

Všechno se zastavilo. Duha otevřela oči. Z Avarových úst, ještě rozevřených ve vzdechu vrcholné rozkoše, trčel hrot šípů. Na její ňadra a obličej se vyvalila krev. Lotr ochabl, lokty se mu podlomily, hlava se šípem v zátylku bezvládně klesla. Duha na poslední chvíli uhnula. Ostrá špička střely ji škrábla do ucha.

Muž, který jednou rukou držel Duhu za kotník a druhou už se připravoval, že kumpána vystřídá mezi jejími stehny, se překvapeně otočil. Šíp mu probodl srdce a mrštil s ním o pelest postele. Svalil se na zem jako pytel otrub. Zemřel potupně, s úžasem v obličejí a ochabujícím údem v dlani.

Klečící Avar za Duhou se nadzvedl a sáhl po meči. Víc už toho nestihl. Třetí šíp ho zasáhl do oka, prošel mozkem i lebkou a v záklo-nu ho přišpendlil ke stěně. Ruce mu bezvládně klesly; krev crčela po tváři a z ochablé brady stékala na prsa.

„Čubčí synu!“

Poslední Avar – ten, který zkoušel dupnout na Vyška – tasil meč a odhodlaně se otočil čelem ke vchodu.

Před dveřmi se převalovala neproniknutelná, jednolitá tma.

Vyško a Ljubka se zajíkali pláčem.

„Slyšíš, zbabělče?! Ukaž se!“

Temnota na zápraží se pohnula. Jako z hladiny smolného jezera se z ní vynořila vysoká tmavá postava a rázně kráčela ke dveřím. Světlo po ní stoupalo jen zvolna a podrobnosti mužova zevnějšku odhalovalo postupně, jakoby neochotně. Vysoké holínky, pokryté vrstvou prachu a bláta. Podkasané kalhoty, na vnitřní straně stehén už značně ošoupané. Kožený kabátec s našitou kápí a krátkými rukávy, přepásaný dvěma řemeny.

Na opasku visela masivní dýka a sax, středně dlouhý francký meč se širokou čepelí. Druhý řemen muži křížoval hrud' a držel na zádech toulec plný šípů. Prostý vzhled narušovaly jen bronzové cvoky na

chráničích předloktí a náhrdelník z bazilišcích tesáků. Rozcuchané černé vlasy lemovaly opálený obličej. Byl úzký, dravčí, s kůží jakoby přilepenou k lebce.

Avar ucítil, jak mu po zádech běhá mráz. Nezpůsobil ho však pohled na mužův vlčí obličej. Vlasy se mu zježily, když pohlédl neznámému do očí. Byly černé jako jeskyně a dívaly se pohledem člověka, který už tolikrát hleděl Smrti do tváře, že vždycky, když k tomu znovu došlo, byla to ona, kdo sklopil zrak jako první.

Dlouhán překročil práh. Šíp klouzal dozadu k pěsti svírající dřík luku, až se hrot téměř dotkl ukazováčku. Opeření střely se rozcuchalo o strniště na mužově tváři. Zbraň tichounce zavržala.

Avar sevřel zakřivený meč v obou dlaních.

„Vím, co jsi zač,“ zavrčel lámanou řečí Slovanů. „Zákeřná krysa, která zabíjí zezadu. Proč to nezkusíš s tím železem, co ti visí u boku?“

Střelec se nehýbal. Zdálo se, že váhá, i když šíp namířený na zloduchovo srdce se ani nezachvěl. Duha ze sebe odvalila mrtvolu, vrhla se na zem k Vyškovi a tišila ho v náruči.

Lučištník nespouštěl pohled z muže s mečem. Zpod vlasů na Avarově čele skanula kapka potu; v ohnivém světle se zatřpytila jako kousek jantaru.

„No tak,“ vyzval Avar neznámého znovu, přestože už neměl v hlase tolik jistoty. „Nasral sis do kalhot? Bojuj se mnou jako chlap!“

Jedinou změnou v cizincově obličejí bylo, že nepatrně zúžil oči. „Nenapadá mě jediný důvod proč,“ řekl a sklonil luk.

Ale jen o palec.

Tětiva zadrncěla.

Ožeg uslyšel zaskučení a pád těla. Příklad se ke dveřím a opatrně nahlédl dovnitř.

Duha seděla na podlaze u postele s obličejem obráceným ke stěně. Jednou rukou chovala Vyška, druhou k sobě tiskla Ljubku. Všemohně se snažila holčičce zabránit v tom, aby se podívala do místnosti.

Krok od ohniště ležel Avar se šípem v břiše, zatínal nehty do země a patami šoupal po udusané hlině. Dlouhán se k němu sklonil, popadl ho za nohu a jako raněné zvíře ho táhl ke dveřím.

Ožeg se mu rychle klidil z cesty. Raněný skučel jako zmlácený pes a nechával za sebou krvavou šmouhu. Střelec ho vyvlekl na dvůr

a dřepł si k němu jako obrovský mrchožrout, který se chystá hodo-
vat, i když oběť ještě nevydechla naposledy.

„S tím šípem ve střevěch tady můžeš chćipat až do rána, krkavče.
Řekni mi, kde najdu Burguta, a já to zkrátím.“

Vzduchem se šířil pach výkalů, uvolněných ochablými vnitřnost-
mi.

„Doraz... mě...“ chrčel Avar.

„Kde jsou Krvaví psi?“ přitáhl si černovlasý jeho zpocenou tvář ke
svě. „Vím, že k nim patříte. Jeli jste na severovýchod, abyste se přidali
k ostatním. Je to tak? Kde se skrývají?“

Raněnému z koutku úst vytékaly sliny smíchané s krví a žaludeč-
ními šťávami.

„Mluv!“ zatřásl s ním lukostřelec.

„Kirt...“ praskaly na Avarových rtech slizké bubliny.

„Kirt? Co to znamená?“

„Svatyně... Útočiště...“

„Kde? Slyšíš?“

Avar se pokusil na muže plivnout, ale hlen mu stekl po obličeji.
„Nikdy ho nenajdeš... Jen vyvolení...“

Dlouhán sevřel v dlani šíp, trčící z Avarova břicha. Pomalu s ním
zakroutil. Ožeg sebou škubl, jako by to byl on, komu se střeva na-
motávají na železný hrot. Raněný zavyl a ve tváři se mu pot smísil se
slzami.

„Jak se tam dostanu?“ vrčel černovlasý. „Mluv, nebo přísahám při
Perunovi, že tahle bolest,“ ještě jednou otočil šípem, „je ničím proti
té, kterou ti ještě způsobím. Řekni, kde je to místo, a já ti dopřeju
rychlou smrt.“

Avar se třásl jako v zimnici, slintal a po kalhotách se mu šířil mok-
rý flek.

„Neznám cestu...“ vyrazil ze sebe. „Jen jeden z nás... Umar... On
věděl... ale teď je mrtvý...“ Avar se pokusil zasmát, ale byl z toho jen
záchvat kašle.

Střelec zaklel, prudce otočil šíp v ráně a vrazil ho hrotem do hrud-
ního koše. Raněný ztichl, hlava mu klesla, na ústa vyrazila rudá pěna.

Černovlasý pustil šíp a vytáhl dýku. Dlouhá čepel se hladce po-
nořila mrtvole do krku. Avarovy nohy se zatřáslly v poslední křeči.
Dlouhán s bezvýrazným obličejem zvětřoval ránu – krájel hrdlo jako
bochník chleba, dokud ostří nezaskřípalo o páteř. Ožeg se rychle oto-
čil. Tiskl si ruku k ústům, ale když uslyšel praskání lámáných krčních
obratlů, vzdaly to nervy i žaludek. Rychle odběhl do tmy.

Ještě klečel a roztřeseně si otíral zvratky z vousů, když mu na rameni spočinula zakrvácená dlaň. Polekaně se otočil a dopadl na zadek.

„Nastraž uši a dobře si zapamatuj každé slovo,“ naklonil se k němu dlouhán. „Hlavy vezmu s sebou. Těla bez nich nejsou tak nebezpečná, ale raději je pohřbi hodně hluboko. Každému z nich probodni srdce dubovým kulem. Ruce jim svaž za zády řemenem ze surové kůže a usekni chodidla. Při jistotu zaval každou mrtvolu těžkým balvanem. Rozuměl jsi?“

Ožeg trhaně přikývl. „Mohl... bych je spálit...“

Černooděnc zavrtil hlavou. „To nedělej. Oheň jen rychleji uvolní z těla zlé síly. Chceš, aby se jejich duchové toulali po okolních lesích? Tak vidíš. Mrtví musejí do hlíny, rozložit se v hlubokém hrobě.“

Ve srubu se šíp, který jednomu z Avarů přibodl hlavu ke stěně, znenadání zlomil a mrtvola se svalila na lůžko. Duha vyjekla a děti se znovu rozplakaly.

KAPITOLA DRUHÁ

PRO KOUSEK STŘÍBRA

Šest hlav se houpalo v rytmu koňských kroků a naráželo do jezdcových nohou. Tenké řemeny, za něž byly přivázané k sedlové hrušce, měly protažené mezi rty a dírami pod bradami, takže hlavy při každém pohybu v jednotném rytmu otevíraly ústa. Vypadalo to, jako když se sbor němých snaží zpívat.

Za vraníkem poslušně kráčel půltucet dalších koní. Muž na černém hřebci se hrbil v sedle, vysoká šlachovitá postava se svěšenou hlavou a kápí staženou do obličeje. Zdálo se, že usnul, ale když kůň hlasitě zafrkal, jezdec čile vzhlédl a narovnal se.

Cesta mířila k lidským obydlím.

Nevelká osada vyrostla kolem zájezdního hostince, solidní roubené budovy s vyřezávanými okenicemi. Vysoká slaměná střecha na jedné straně výrazně přečnívala; sloupy, které ji podpíraly, byly vytesány do podoby lidských i démonických postav, většinou s několika obličejí. Rohy domu zdobily býčí lebky, což prozrazovalo, že jsou základy stavby posvěceny krvavou žertvou. Ta hostinci zajišťovala ochranu samotného Peruna a spolehlivě odháněla lesní běsy.

Zezadu byl k hospodě přistavěný přístřešek pro koně. Před ním seděl na špalku znuděný čeledín v hrubé plátěné haleně, ne starší

než šestnáct let. Jedním hrotem dřevěných vidlí opřených o rameno něco čmáral do bláta před sebou. Když zaslechl dusot kopyt, lhostejně vzhlédl. Vzápětí spatřil náklad u cizincova sedla a vyskočil jako nakopnutý. Vidle mlaskly do bláta.

„Co... co...“ vykoktal. Zdálo se mu, že hlavy visící bradou vzhůru zírají přímo na něj. Vystrašeně ucouvl a narazil zády do sloupu podpírajícího střechu. „Ech... co pro tebe můžu udělat, blahorodí?“ vyrazil ze sebe konečně.

Jezdec měl meč, což znamenalo, že to není obyčejný tulák. V těchto končinách byly běžnými zbraněmi sekera, oštěp, luk a šíp. K tomu, kdo vlastnil meč, bylo nutné chovat se jako ke knížeti.

Jemné zatažení za uzdu zastavilo vraníka a ostatní koně se poslušně přizpůsobili.

„Zkus hádat,“ ozvalo se zpod kápě.

Čeledín se nuceně usmál. „Odpusť mi, blahorodí. Hned ustájím tvé koně, odsedlám je a důkladně všechny vytrů, napojím a nakrámím.“

Muž sesedl a poplácal hřebce po šiji. „O černého se postarej obzvláště dobře. Dej mu oves a seno. Čerstvé, žádné plesnivé zbytky z loňska. Odsedlávat ho nemusíš, nezdržím se dlouho.“

Zdálo se, že sluha konečně našel pevnou půdu pod nohama. „Jak poroučíš, blahorodí. Jsem Srpoš. Vítej *UKněžny Dragoljuby*.“

„Mhm.“ Stín pod kápí zůstával neproniknutelný. „Podle názvu soudím, že to tady vlastní gnóm.“

„Přesně tak, blahorodí. Ctihodný Zdravko z rodu Miletičů!“ Čeledín nadmul hrud' – zjevně existoval důvod, proč by měl být člověk hrdý na to, že u jmenovaného slouží.

„A ten Zdravko – je bohatý?“

„Bohatý?“ Srpoš se rozhlédl a ztlumil hlas. „To je slabé slovo, blahorodí. Chceš mu navrhnout obchod?“

„Něco takového.“ Jezdci sice nebylo vidět do obličeje, ale Srpoš si byl jistý, že se právě teď prohnane ušklíbl.

„Nabízíš vskutku zvláštní zboží, blahorodí,“ osmělil se čeledín poznamenat, když cizinec sundal ze sedla svazek hlav. „Vynášá to?“

Muž se k němu otočil. Srpoš své smělosti okamžitě zalitoval, o krok ucouvl a viditelně zbledl. Když však neznámý rozevřel pěst, zaleskla se mu v dlani stříbrná mince. Zdobil ji hrdý, vavřínem ověšený profil krále Karla Velikého, ničitele avarské říše.

„O zisk zase tolik nejde, příteli. Důležité je, aby ti živobyť přinášelo radost.“

„To tedy ne,“ zavrtěl Zdravko Miletič hlavou, nepřiměřeně velkou k drobnému, sotva šest pídí vysokému tělu. Zdobily ji typicky rudé gnómské vlasy, upravené do divoce naježeného účesu. „Nevyplácím odměny za hlavy lupičů a štvanců. Ani avarských, ani bulharských, ani žádných jiných.“

„Copak ti ta sebranka okrádáním pocestných na téhle trase nekazí obchod?“ zeptal se dlouhán.

„Kazí, a hodně,“ připustil gnóm. „Ale uznej sám, že nemůžu platit za každou uříznutou palici, kterou mi sem někdo dotáhne. Za chvíli by sem začali lézt samotní lupiči, nabízeli by mi hlavy svých obětí a dušovali se, že jsou to zabítí lotři. Takže z toho nic nebude, cizince. Jestli si chceš vydělat, vystopuj a zabij lidožravého démona, který se motá kolem. Za něj jsem slíbil celou stříbrnou hřivnu. Ale tohle,“ znovu přelétl pohledem půltucet krvavých trofejí, vyrovnaných na stole před ním, „můžeš akorát hodit do žumpy za hospodou.“

„Nehodím,“ odvětil neznámý klidně. „Nechceš zaplatit, nevádí. Něco ale pro mě uděláš. Přikážeš čeledínům, aby každou hlavu probodli dvěma železnými hřeby, přímo přes oči. Pak je musejí zahrabat hluboko do země a zatížit kameny.“

Gnóm se ve stínu pod kápí marně snažil rozeznat cizincův obličej. „Proč bych to dělal?“

„Protože ty hlavy nepatřily obyčejným Avarům.“

„Co na nich bylo tak zvláštního?“

„Byli to Krvaví psi.“

Zdravkovi skoro vypadly oči na stůl. I robustní ozbrojenec, který stál za jeho křeslem a probodával černooděnce nedůvěřivým pohledem, protáhl už tak dost koňský obličej.

„Krvaví psi?“ polkl Zdravko naprázdno.

„Slyšel jsi o nich?“

„Existuje vůbec ucho, které ještě nezachytilo zvěst o prokletém veleknězi Jugurovi a jeho hrdlořezech?“

„Pravda,“ přikývla černá kápě. „Málokdo se v posledních letech nesetkal s jejich zlobou...“

„Jak se jmenovala ta jejich modla? Tengriho nezdárné dvojče, vládce záhrobí...“

„Kelgar.“

„Kelgar, ano. Kéž by mu uhnula kopyta.“ Zdravko sevřel v dlani

malou Perunovu sošku, která mu visela na kuřecí hrudi. „Nemylíš se, cizince? Opravdu tyhle hlavy nosili na krku Jugurovi přísluhovači?“

Dlouhán sundal ze zad plátěný vak, rozvázal ho a vysypal na stůl šest psích lebek. Všechny byly počmárané záhadnými černými symboly. Zdravko vyvalil oči.

„Zpátky k mé žádosti,“ opřel se černooděncem pěstmi o stůl. „Možná víš, že Avari své předky neuctívají jako my. Oni se mrtvých bojí. Věří, že někteří z nich po smrti vstávají z hrobů a po nocích chodí živým pít krev. Víš taky, odkud se ta víra vzala?“

„Ne, ale ty očividně znáš odpověď.“

„Ten strach vzešel právě z čarodějnictví Kelgarových kněží. Avari tvrdí, že kdo jednou vstoupí do služeb temného boha, bude jeho otrokem navěky. Jugur se postaral, aby to platilo doslova. Každý z Krvavých psů už jako dítě prošel rituálem zasvěcení Kelgarovi. Obětovali koně a člověka, pila se jejich krev. Do duše vyvoleného Avara Jugur zasel kouzlo, které bojovníka i po smrti přinutí vrátit se na svět a dál sloužit veleknězi a strašlivé modle.“

Trpaslík vytřeštěnýma očima zíral na hlavy. Stály na desce stolu na hladce odříznutých pahýlech hrdel a očima bez lesku zíraly do prázdna. Zdravkova ramena se pod vestou z kozlečí kůže viditelně chvěla.

„Chceš tím říct, že jestli ty hlavy nepohříbíme přesně podle tvé rady...“ Nedokončil, strach mu přiškrtl hlas v hrdle.

„Přesně tak. Jejich těla už spočívají v zemi daleko odtud. Samotné hlavy nejsou zase tak nebezpečné, ale není to nic příjemného, když začnou cvakat zuby a kvílivými hlasy se dožadovat lidské krve...“

„Postaráme se o ně!“ vyhrkl Zdravko. „Přesně, jak jsi přikázal!“

„Dobře,“ narovnal se dlouhán. „Na znamení díky ti udělám dobrou cenu na koně.“

„Jaké koně?“

„Avarské. Půl tuctu skvělých zvířat z podunajských rovin. Výhodná koupě.“

„Nejsou očarování?“

„Ne. Za to ti ručím. Nepijí krev a nechroupají lidské kosti. Už jsem s nimi na cestě několik dní a nedělali žádné potíže.“

Miletič pomalu přikývl a stín strachu v jeho očích zaplašily jiskřičky, typické pro kupce větřícího dobrý obchod. „Co takhle hřivna za tři kusy?“ nadhodil.

„Zlatá?“

„Stříbrná. Ale poctivá, palec tlustá.“

„Není palec jako palec.“

„Podívej se tady na Ždana,“ ukázal Zdravko na strážce. „Vidíš ty pracky, ty prsty? Takové jsou to hřivny.“

„Stejně ti tři koně za jeden prut nedám. Nejsou to žádné chcíplotiny od pluhu. Avari jsou prašivá chátka, ale v chovu koní se jim nikdo nevyrovná. Hřivna za kus.“

„Chacha! Nesnědl jsi v lesích divoké houby? Půl hřivny za kus. Víc nedám.“

„Dvě hřivny za tři koně, jinak je namouduši vezmu a prodám jinde. A řeči o tom, že musíš živit rodinu, na mě nezkoušej.“

Trpaslík se podrbal v bujaré ryšavé hřívě. Chvilí se mračil, ale pak se usmál jako šlechtnost sama. „Co takhle tři a půl prutu za všechny a k tomu štědré pohoštění zdarma? To je mé poslední slovo. Bereš?“

Dlouhán nabídku mlčky zvažoval. Nakonec zpod kápě zazněl odevzdaný povzdech. „Není nad proslulou slovanskou pohostinnost. Dohodnuto.“

Zdravko spokojeně přikývl a pokynul k volnému místu u stolu. „Posaď se, lovče krkavců. Připijeme si na dobrý obchod. Ždane,“ oslovil ozbrojence s koňským obličejem a ukázal na hlavy, „odklid ten hnus. A řekni Srpošovi, ať jde do lesa vykopat jámu.“

Muž štítlivě uchopil řemeny, na nichž byly zavěšené hlavy, a svižně opustil místnost.

„Tak, cizince,“ otočil se gnóm k dlouhánovi, „řekneš mi konečně své jméno?“

Černooděnc se posadil a stáhl si kápi. „Jsem Rogan.“

Zdravko naklonil hlavu, jako by zaslechl vzdálené volání. „Rogan?“ přeměřil si tmavookého muže. „Snad ne Černý Rogan, Vojnomírův pobočník, později družiník nitravského Radomira...“

„To bych mohl být já.“

„U bohů! Poutníci o tobě říkali, že jsi skolil víc krkavců než jakýkoli jiný lukostřelec, který se zúčastnil války s Avari.“

Dlouhán se ušklíbl. „Sám jsem to nepočítal. Jak by to mohli vědět oni?“

Zdravko se zachechtal a pozvedl vyřezávaný dřevěný korbek. „Na tvé zdraví, Černý.“

Rogan si vzal od obsluhující dívky roh se silným ječmenným pivem. „Na tvoje, Miletiči.“

Přestože byl Zdravko drobný a zdánlivě vetchý, v pití se mu jeho spolustolovník rovnat nemohl. Několika ráznými doušky vyprázdnil korbek, mohutně si říhl a pokynul dívce, aby mu dolila.

„Možná mi do toho nic není,“ pokračoval, „ale co muže s tak skvělou pověstí a postavením přivádí do těchto odlehlých severských končin?“

Rogan si hřbetem dlaně otřel vousy. „Má pověst nestojí za nic a dobré postavení člověk ztratí rychleji, než ho získá. Štěstěna je vrtkavá milenka.“

„Vrtkavá milenka?“ vyprskl Zdravko. „Nevěrná poběhllice, když z knížecího pobočníka udělala tuláka, který se musí živit zabíjením štvanců. Vůbec nic jsi neukořistil? Avarské hrinky prý přetékaly naloupeným bohatstvím.“

„To je pravda. Jenže dostat svůj podíl nebylo tak snadné. Dokud Vojnomír, Vlastibor a další knížata prolévali krev za francké zájmy, Karlovi nevadilo, že jeho spojenci vzývají jiné bohy. Když ale došlo na dělení avarského zlata a dobyté půdy, najednou měli nárok jen ti, kdo se sklonili před křížem.“

„Křesťanství!“ Zdravko se rychle chopil amuletu a políbil ho. „Vira slabochů a pomatenců. Slyšel jsem, že i Vojnomír té nákaze podlehl.“

„Musel, aby získal úrodnou půdu v Panonii, mezi Dunajem a Blatným jezerem. Na Karlův příkaz zničil všechny staré svatyně. Modly Peruna, Velese, Radhosta a dalších rozštíпали a naházeli do Dunaje...“

„Hněv bohů na hlavu toho zaprodance!“ zvolal Zdravko pobouřeně.

„Co naděláš, to je politika.“

„Poli... co?“

„Ale nic. Takové divné slovo. Frankové se jím pořád ohánějí. V podstatě je to hra. Vládcové vzájemně jeden před druhým něco předstírají, ale ve skutečnosti jednají úplně jinak. Vojnomír taky. Tváří se jako velký křesťan, aby měl pokoj od Franků, ale ve skutečnosti dál obětuje starým bohům.“

„Aspoň že tak.“

„Co je ale dovoleno velmožům, není pro obyčejné družiníky. Ti, kdo se odmítli vzdát víry otců, upadli v nemilost a byli okamžitě propuštěni z knížecích služeb. Vydali jsme se na východ a přidali se k Bulharům. Chán Krum přísahal, že raději zemře, než by se dal pokřtít. Dva roky jsem bojoval pod jeho velením, byl jsem u velké porážky Avarů za Tisou, ale taky jsem si kdovíjak nepřilepšil.“

„A co tě zaválo sem na sever?“

„Lov.“

Gnóm se pobaveně zachechtal. „Chápu. Nu, revír sis nevybral špatně. Na cestě od Nitravy k Hronu je vždycky dost práce pro luk a meč. Když tak nad tím přemýšlím, hm, nechceš u mě pobýt delší dobu, Černý? Vždycky se vyplatí mít po ruce člověka, před kterým si ta havěť nadělá do kalhot.“

Rogan zavrtěl hlavou. „Nemůžu zůstat. Stopuju velkou kořist. Těch šest cválalo na severovýchod, aby se připojili k početnější skupině.“

„Víc Krvavých psů?“ zašátral trpaslík po amuletu. „Ochraňujte nás, bohové!“

„Tak, tak. Nechávejí za sebou jen spáleniště a zohavené mrtvolky. Velí jim Burgut...“

„Burgut?“ zeptal se Ždan, který se právě vrátil do šenku. „Slyšel jsem o něm. Krutý zabiják.“

„Krutý?“ zkrřivil Rogan rty. „Nejkrutější ze všech. Náčelník Krvavých psů, Jugurova pravá ruka, prokletý čubčí syn. Viděl jsem ho zabíjet Slovaný i Bulhary po tuctech.“

„Za Tisou?“ zeptal se Zdravko.

„Za Tisou. Na jaře jsme obklíčili Vukmar, sídelní hrink kapkana Sagutaje, poslední baštu chcípající avarské říše. Skoro měsíc jsme marně bušili do hradeb toho hadího hnízda. Avary chránila Jugurova černá kouzla. Pak se ale spojili slovanští a bulharští vědomci a zaklínači a v magickém souboji usmažili velekněze na škvarek. Od toho okamžiku bylo hradiště odsouzeno k zániku. Burgut to věděl, a tak shromáždil Krvavé psy, vyrazil bránou z hrinku a prosekal se z obklíčení. Dohromady jich byly jen zhruba tři tucty, ale cestou se k nim přidali další uprchlíci. Probojovali se až k Dunaji a pak vyrazili podél Hronu na sever.“

„Nestraš. Jsme od Hronu, co by kamenem dohodil. Zjevně nás minuli jen o chlup. Netušíš, kam mají namířeno?“

„Slyšeli jste už o místě jménem Kirt?“

Zdravko zavrtěl hlavou a tázavě pohlédl na Ždana. I on tohle slovo slyšel poprvé.

„Měla by to být svatyně,“ dodal Rogan. „Podle všeho zasvěcená Kelgarovi. Těch šest tam mířilo taky. Něco mi říká, že avarští uprchlíci se tam budou stahovat jako mouchy na mršinu.“

Zdravko a Ždan se mračili do svých pohárů.

„To jsou špatné zprávy, Černý,“ zabručel rusovlasý mužík. „Avaři jsou jako kobylky. Když vydrancují povodí Hronu...“

Nedopověděl. Venku se ozval křik – napůl bolestný, napůl vzteklý.

Na ochozu před vchodem zaduněla běžící chodidla a dveře se rozletěly dokořán. Do hostince vrávoravě vběhl mladík. Rogan okamžitě poznal Srpoše, čeledína ze stájí.

Byl celý od krve.

V polovině cesty ke stolu se raněnému podlomila kolena a svalil se na podlahu z prken. Ždan a Zdravko vyskočili a rozběhli se k němu.

„Přiveď žreze s ranhojičským náčiním!“ štěkl Zdravko na obsluhující dívku. „Srpoši! Co se stalo?“

Ždan pomohl Srpošovi vstát a sednout si na nejbližší lavici. Mladík měl ošklivě rozdrásané levé rameno a na hrdle se mu červenaly stopy ostrých zubů. Naštěstí nezasáhly tepnu, rána ale přesto hodně krvácela. Těch pár hostů v šenku sledovalo výjev s pokleslými čelistmi.

„Byl to on...“ cedil Srpoš skrz zuby, zatnuté bolestí. „Ten prokletý skrček... Zničehonic na mě skočil ze střechy stáje... Musel ho přilákat smrad z těch hlav...“

Ždan zlostně zanadával. „Už mám toho zkurvence po krk! Dostanu ho! Přisáhám při bozích, že tentokrát ho dostanu!“

Než ho stačili zadržet, rozhořčeně popadl štít a sekeru a rázně vykročil k východu. Od otevřených dveří ho dělily sotva tři kroky, když zavrzal ochoz a někdo se zastavil na prahu. Ždan jako by narazil do neviditelné zdi. Polekaně ucouvl. Rogan, který všemu přihlížel ze svého místa za stolem, pozvedl obočí.

Do paloty vešla žena. Štíhlou, nezvykle vysokou postavu hallil mužský oděv – povětšinou dobře vyčiněná kůže, kvalitní plátno a pěkně tepané bronzové spony a přezky. Stříbrná spona jí držela na ramenou tmavý plášť.

Ačkoli byla o pár let mladší než Rogan – neměla za sebou více než pětadvacet zim – vypadalo to, jako by do místnosti vstoupil někdo starší; někdo vznešený a uznávaný.

Dlouhé zlatavé vlasy měla spletené do mnoha copánků. Obličej s pravidelnými rysy by se snad dal nazvat hezkým, kdyby ho nehyzdilo tetování. Obrazce neměly žádný určitý tvar, připomínaly cosi jako změt černého trní, plazící se zpod oděvu po krku až k plným rtům a koutkům šedých, uhrančivých očí. Na hrudi se jí blýskala lunice – stříbrný amulet ve tvaru měsíčního srpku s cípy zahnutými dolů.

Dlaň v kožené rukavici svírala zahnutý, jednostranně broušený meč. Četné zuby a škrábance na ostří svědčily o častém používání.

Po čepeli klouzaly tmavé kapičky.

Neznámá pichlavým pohledem přeletěla po tvářích přítomných. Potom hodila na podlahu něco, co nejbližší stojícího Ždana přinutilo o krok ucouvnout.

„Mocní bohové,“ zachrčel.

Vypadalo to jako lidské dítě. Zhruba tříleté, úplně nahé. Hlavu mělo hlubokým řezem téměř oddělenou od těla.

„Pobíhal vám tady rarach,“ promluvila žena a špičkou meče poodhrnula mrtvole rty. Uviděli ostré, silné tesáky. „Neuvěřitelně zákeřná potvora. Šplhá po stromech jako kočka, schovává se v korunách a skáče na zatoulané nešťastníky. K lidským obydlím se přibližuje jen málokdy, ale když ji donutí hlad... Nejradši má srdce a mozek.“

Zdravko odtrhl pohled od ohavného úlovku a zadíval se ženě do obličeje. Musel se nadechnout, aby nabral odvahu. „Koho... koho můžu přivítat v hostinci *U Kněžny Dragoljuby*, vznešená paní?“

„Jsem Mirena. Někteří mi říkají Vosa.“

Ticho v hostinci se dalo krájet. Gnómovi chvíli trvalo, než zavřel ústa. „Znám to jméno, paní. Jsi vědma. Lovkyně běsů. Ten meč ve tvé ruce, to musí být Žihadlo.“

„Všechno pravda,“ přikývla.

„Buď nastokrát vítána v mém skromném hostinci. Prozrad' mi, které božstvo sem nasměrovalo tvé kroky? Abych mu ještě dnes složil hojně oběti. Nedokázali jsme se té bestie zbavit už celé týdny...“

„Obětovat bohům není třeba,“ odvětila. „Ale jestli jste za raracha vypsali odměnu...“

„Půl hřivny,“ nezaváhal Zdravko.

„Mně jsi nabízel celou,“ podotkl Rogan.

Cizinka věnovala černovlasému krátký, ale pronikavý pohled. Pak se znovu podívala na Zdravka. Stačilo jen tázavě pozvednout obočí a gnómův úsměv se změnil v křivý úšklebek.

„Celou stříbrnou,“ lhal obratně. „Teď jsem mluvil o polovině zlaté. Tolik jsem ti ochoten vyplatit, paní.“

„Může být,“ pokrčila Mirena rameny. „K tomu jídlo a pití a píci pro koně zdarma...“

„Jistě, jistě,“ proměnil se Zdravko ve ztělesnění štědrosti. „Ale co uděláme s tou mršinou? Nebylo by nejlepší ji hned spálit?“

„Blázníš?“ vytáhla lovkyně nůž. „Má hodně jemné, chutné masíčko.“

Hospoda byla najednou plná vytřeštěných očí.

„Copak nerozumíte legraci?“ zavrtěla Mirena hlavou a sklonila

se k úlovku. „Maso z raracha je tvrdé jako podrážka a chutná jako zkažená rybina. Chci jen jeho zuby. Za takový amulet někteří dávají celé jmění.“

„Potřebuju se napít,“ polkl Zdravko a rychle se otočil.

„Nalij i mně.“ Něco odporně zakřupalo. Vědma se vztyčila, pohledem zhodnotila zkrvavené tesáky, spokojeně přikývla a zastrčila si trofej do váčku na opasku. Nato se chopila rohu, který jí přinesla roztřesená služka. Do hostince mezitím doběhl starý žrec ověšený amulety z kostí a páchnoucích ptačích vnitřností a pustil se do ošetřování raněného čeledína.

Lovkyně sklonila roh a tlumeně si odříhla do pěsti. „Nachytala jsem raracha při ohryzávání nějakých hlav. Vypadaly jako avarské.“

„To taky jsou,“ přisvědčil Zdravko. „A ne ledajaké. Patřily Krvavým psům.“

Mirena ho provrtala pohledem. „Co mi to tady věšíš na nos, skřete? Kde byste vzali palice Krvavých psů?“

„Přinesl je tamten muž.“

Sedé oči znovu spočinuly na Roganovi, mlčky sedícím v přítmí u rohu stolu.

„Vážně? Co je zač?“

„Slyšela jsi už o Černém Roganovi?“ zeptal se Zdravko.

„Neříkej,“ zadívala se vědma na cizince pozorněji. „Takže ty jsi ten proslulý avarobijce? Hm... Popravdě řečeno, představovala jsem si tě jinak.“

Temnota v dlouhánových očích zůstala neproniknutelná. „Mrzí mě, že jsem tě zklamal.“

„Kdo tvrdí, že jsem zklamaná?“ odvětila a pozvedla roh k přípitku.

Rogan opětoval její pohled. Zdálo se, že v temných očích zablikala jiskřička zájmu nebo zvědavosti, ale pak bojovník pozvedl vlastní roh a ponořil rty i zrak do nakyslého piva.

KAPITOLA TŘETÍ

KRVAVÁ HVĚZDA

Cesta plná výmolů se klikatila hustým, převážně bukovým lesem. Vraníkova kopyta vířila listí, jež mimořádně horké léto a větrný počátek podzimu předčasně strhaly ze stromů.

Jezdec v černém vystoupal na hřeben táhlé vyvýšeniny. Překlusal po temeni – před sebou hnal vlastní dlouhý stín. Slunce, střídavě se objevující a zase mizící za putujícími mraky, se už dotklo západního obzoru.

Stromy na odvráceném úbočí rostly řidce a jezdcí se otevřel dobrý výhled na východ. Zastavil koně.

Před ním leželo rozlehlé údolí a na jeho druhé straně se tyčila ponurá masa hustě zalesněných kopců. V dolině už panoval stín, ale řeku, plazící se po dně, proměnil odlesk oblohy v proud tekutého stříbra. Až sem bylo slyšet její jednotvárné hučení – vydatné podzimní deště naplnily koryto Hronu velkou spoustou dravé, kalné vody.

Rogan se právě chystal znovu pobídnout hřebce, když na cestě za ním zaklapala kopyta. Otočil se v sedle. Pokud ho překvapilo, co uviděl, nedal to najevo ani mrknutím oka.

Jezdkyně s tetovaným obličejem zpomalila.

„To se podívejme,“ řekla, když zastavila hnědáka vedle vraného oře. „Rogan zvaný Černý.“

„Mirena zvaná Vosa,“ odvětil odměřeně.

„Nevěděla jsem, že máme společnou cestu.“

„Vždyť taky nemáme,“ odvrátil se od ní a pobídl koně.

Vědma se chvíli dívala na jeho záda, a pak i ona pobídl hnědáka.

„Vypařil ses od *Kněžny Dragoljuby* jako rusalka po prvním zakokrhání...“

„Proč jsi mě sledovala?“ zabručel.

„Sledovala?“ zasmála se, i když se jí v očích podrážděně zajiskřilo.

„Nejspíš jsi usnul v sedle a něco se ti zdálo, černá hlavo.“

Suchá tráva kolem cesty se vlnila jako žluté moře.

„Tak dobře,“ pronesla vědma po chvíli. „Nebudu chodit kolem horké kaše. Máš pravdu – jela jsem za tebou.“

„Důvod?“

„Chci vědět víc o místě jménem Kirt.“

„Aha. Trpaslík z hostince ti všechno vyžvanil.“

„Více než ochotně. Stopuješ velkou smečku Avarů. A zjevně nemáš tušení, kde ji hledat.“

„Nějak si poradím.“

„Určitě? Podle toho, co vyprávěl ten zakrslík, bude doupe dobře ukryté. Dokonce bych řekla, že ho budou chránit kouzla. Ostatně, je to Kelgarova svatyně.“

„O důvod víc, aby ses do toho nepletla. Muži, kterým jsem na stopě... vlastně nejsou obyčejní muži. Služba u velekněze Jugura je změnila.“

„Na co?“

„To nechtěj vědět.“

„Nehraj si na tajemného. A nesnaž se mě zastrašit. Nejsem nějaká připitomělá ženuška, která byla nejdál na poli za manželovou chýší.“

„To netvrdím. Jenže Jugurovi nohsledi...“

„Jugur natáhl brka, ne? Během boje o ten avarský hrnk, jak se jenom...“

„Vukmar.“

„Jeden můj známý tam byl. Mocnogor z Velesturu. Slyšel jsi o něm?“

„Dokonce jsem se s ním znal. Přidal se k družině zaklínačů, kteří měli zaštitit naše vojsko před Jugurovými kouzly.“

„Vím. Naštěstí jsem se k těm bláznům nepripojila. Prý nedopadli dobře.“

„To tedy ne.“

„Vyprávěj.“

„Nemám chuť.“

„No tak, nenech se prosit.“

Rogan si povzdechl. „Když se jich shromáždil tucet, což byl většinou požadovaný počet, vydali se bok po boku k hradišti. Najednou se na palisádách objevil Jugur. Čarodějové pozvedli žezla a vrhli na hradby ohnivou smršť. Velekněz se nedal. Zadula vichřice, odněkud se přihnalo stádo koní s ohnivými očima a těch dvanáct nešťastníků prostě smetlo ze zemského povrchu. Rozdupali je, rozkousali...“

„Rozkousali?“

„Dokonce i sežrali. Aspoň podle těch dvou, kteří unikli. Ale těžko se jim dá věřit, protože se z té krvavé smršti dočista pomátli a několik dnů jenom blábolili, slintali a chcali si do vědmáckých rouch.“

„Ale i Jugur skončil bradou vzhůru, ne?“

„Zbýl jenom mastný popel a hromádka zčernalých kostí.“

„Takže se před Krvavými psy není třeba zase tolik trást. Jsou to nebezpeční bastardi, to jo, ale bez svého velekněze už nepředstavují takovou hrozbu.“

„Na to bych nevsadil ani čtvrt zrezivělé železné hřivny.“

„Tak jako tak, jestli se chceš dostat do krkavčí svatyně, budeš potřebovat pomoc čaroděje.“

„Ne,“ odsekl.

„Co ne?“

Zadíval se na ni. „Dobře mě poslouchej, vědmo. Od jisté doby jednám zásadně na vlastní pěst. A vyhovuje mi to. Když do svých záležitostí nezatahuješ cizí lidi, nemusíš se na ně pořád ohlížet a nerozptyluje to tvoji pozornost.“

„Ale ani ti nemá kdo krýt záda,“ namítla.

„Pochybuju, že ti jde o to, abys mi kryla záda.“

„Neunáhli se, Černý. Nech si to projít hlavou. Mám schopnosti, které se ti budou hodit. Vsadím se, že ani nevíš, jestli Avaři přebrodili Hron, nebo vyrazili po břehu na severozápad, k Pustohradu.“

„Jsem docela dobrý stopař. Kromě toho pochybuju, že pokračovali údolím řeky. Nahoře proti proudu střeží cestu hradiště...“

„Já vím. Byla jsem tam.“

„Spíš bych řekl, že se přebrodili na druhý břeh a vyrazili k Sitnu. Někde v těch kopcích na východě bude jejich doupě.“

Mezitím dosáhli úpatí svahu. Stezka z Nitravy se zde napojovala na cestu, která se kroutila podél řeky a spojovala podunajské oblasti

s hradišti v povodí Hronu. Na sever se po ní nejčastěji dopravovalo obilí a víno, opačným směrem se převážely kožešiny, med, kameny do žernovů a vzácné kovy, které těžili gnómští kovkopové pod Sitnem.

Rogan na rozcestí seskočil z koně a chvíli slídl kolem, pohledem zkoumaje zem. Občas se sehnul, vzal mezi prsty mokrou hlínu a promnul ji, nebo ji dokonce soustředěně očichal. Nakonec si oprášil dlaně, narovnal se, vrátil se k vraníkovi a nasedl.

Mirena se na něj široce usmívala, předloktími ledabyle opřená o sedlovou hrušku.

„Co?“ zamračil se na ni.

„Jeli na sever,“ kývla hlavou, „ale tamhle za prvním ohybem sjeli po stezce k řece a přebrodili ji.“

Zamračil se ještě víc. „Odkud to víš?“

„Říkala jsem ti přece, že mám užitečné schopnosti. Neposlouchal jsi?“

Odrkl si, obrátil koně a klusem vyrazil k severu. Mirena ho následovala, koutky úst pořád pozvednuté. Za zatáčkou Rogan zpomalil a po chvíli zastavil. Mezi olše na břehu klesala stezka. Černovlasý nic neřekl, nepodíval se na vědmu, jen odbočil z cesty a sjel po pěšině k vodě. Tam se zastavil a ohlédl.

„Tak dobře,“ zabručel, „o co ti vlastně jde?“

„Už jsem ti to řekla.“

„Ne, neřekla. Dokonce ani nenaznačila. Takže?“

„Ani já nevím nic o tvých pohnutkách.“

„Do těch ti nic není.“

„Ale nepronásleduješ Krvavé psy proto, aby o tobě igricové skládali hrdinské písně.“

„To rozhodně ne.“

Pokývala hlavou. „Jsi žoldněř. Nájemný lovec a zabiják; tak jako já. Žádné ušlechtilé pohnutky. Tím spíš, že jsi strávil dlouhá léta bojem s Avary. Válka tě může naučit jedině – jak někoho co nejrychleji poslat za Moranou. Tak se to aspoň snažíš dobře zpeněžit, ne?“

„Netuším, kam tím míříš.“

„Nehraj to na mě. Co je v tom Kirtu, že jsi ochotný trmáčet se za hrstkou zavšivených uprchlíků a obtěžovat se s jejich podřezáváním?“

„Ach tak,“ ušklíbl se Rogan letmo. „Tohle se ti honí hlavou? Proto jsi jako klíště? Předpokládáš, že svatyně bude plná naloupeného krkavčího zlata?“

„A nebude?“

„Až doteď jsem o tom vůbec nepřemýšlel. Je mi to jedno. Kořist mě nezajímá.“

„Vážně? A co to handrkování v hostinci? Ten prcek si stěžoval, že jakživ nepotkal takového vydřiducha...“

„Jen nevyhnutelné výdaje na výzbroj, jídlo a krmení pro koně. Ta záležitost s Krvavými psy je osobní. Starý nesplacený dluh.“

Mirena se ušklíbla. Tetování se zavlnilo, jako by ožilo. „Nechceš se o to zlato dělit, co? Nebuď hamoun. Můžeme se dohodnout. Já ti pomůžu najít Kirt a ty mi za to dáš podíl z kořisti...“

„Jestli tam nějaký poklad je,“ řekl Rogan zcela vážně, „můžeš si ho klidně nechat celý.“

„Dohodnuto.“

Pohlédl do jejich šedých očí a zhluboka si povzdechl. Potom, jako by ztratil sílu ji od sebe odhánět, obrátil zrak k řece, pobídl vraníka a pomalu sjel ze břehu do vody.

Říční práh nebyl tak mělký, jak by se na pořádný brod slušelo, takže si na druhém břehu museli vylít vodu z holínek a kalhoty měli mokré až po kolena. Slunce před chvílí zapadlo a do korun stromů se opřel vítr, takže Mirena musela použít kouzlo, aby nezačala drkotat zuby.

„Řekněme, že ti věřím,“ prolomila ticho. „Nejde ti o zisk. Dobře. Tak proč sleduješ Krvavé psy?“

Rogan zavrtěl hlavou. „Ten příběh by tě nezajímal. Není na něm nic výjimečného.“

„Vsadím se, že pro tebe je výjimečný až až.“

Rogan se křivě usmál, ale hluboká temnota v očích ho prozradila. Nepřítomně se zadíval k lesu, v němž se ztrácela úzká pěšina. Mirena pochopila, že hledí hluboko do minulosti.

Cestička nad řekou se vinula setmělou spletitou bučinou. Stezka, kterou viděl Rogan, však vedla březovým lesem protkaným slunečními paprsky.

Studený vítr přestal dotírat. Tady bylo teplo a vzduch voněl květinami a houbami. Vrcholilo léto.

Po stezce běžel mladík. Měl za sebou sotva osmnáct zim, ale už to byl

muž. Vysoký, samý sval, v tmavých očích se odrážely bohaté zkušenosti. Strniště na neoholených tvářích, stejně černé jako jeho vlasy, bylo drsné a husté. V pravé ruce držel prostý, vlastnoručně vyrobený tisový luk, na zádech se mu natřásal toulec plný šípů.

Přeskočil ztrouchnivělý vývrat a běžel dál. Obličej měl plný smíšených pocitů. Radost z úspěšného lovu – přes rameno měl přehozený lýkový provaz a na něm dva zajíce a vypaseného tetřeva – kazilo špatné svědomí, že se celý den neobjevil doma. Vyzrazil na lov brzy ráno, s prvním světlem, a teď už se pomalu smrákalo. Lovecká vášeň ho dočista ovládla. Příliš pozdě si uvědomil, že nechal ženu samotnou, bez pomoci. Jejich syn měl nedávno rok, právě se naučil chodit, a Zdobenka měla co dělat, aby ho uhlídala. Nemluvě o tom, kolik dřiny bylo kolem domu – jen nakrmit krávu a všechnu drůbež... *Kam jsi dal rozum?* vynadal si mladík v duchu a zkusil běžet ještě rychleji.

Když vyběhl na kopec, pod nímž v údolí stála jejich dřevěnice, udeřil ho do nosu pach spáleniny.

Znehybněl, zasažený strašnou předtuchou. Tohle nebyla vůně ohniště, nad nímž Zdobenka den co den připravovala jídlo. Byl to pach velkého ohně.

Požáru.

Když utíkal dolů svahem, byl smrad čím dál silnější a zlověstnější. Vyběhl z lesa na louku nad domem.

A ztuhl hrůzou.

Rogan se zhluboka nadechl a rázně zavrtěl hlavou. „Nechme to být. Nechci o tom mluvit.“

Mirena mlčky přikývla. Dozvěděla se všechno. V okamžiku, kdy se Rogan ponořil do vzpomínek, sáhla mu svým vědomím do mysli a uviděla jeho vnitřním zrakem. Obrazy byly matné, ale zelené údolí s ošklivou černou skvrnou uprostřed rozeznala zřetelně. Viděla spálené zbytky srubu – trčely z doutnajícího popela jako ohořelé kosti z pohřební hranice. Cítila strašlivou směs zděšení, nesmírného žalu, pocitu viny svírajícího vnitřnosti a prvních plamenů nesmiřitelného hněvu, jež zachvátily mladíkovu duši. Zachvěla se.

„Bylo by dobré ohřát se a osušit,“ zamluvila to rychle. „Nerozděláme oheň?“

„Tady ne.“ Rogan pověsil mokré holínky na sedlo a nasedl na vránika. „Táborák by zahlédli už z dálky.“

„Kdo?“

„Kdokoli.“

Stezka nebyla širší než zvěři vyšlapaná pěšina a koňské hrudě místy rozhrnovaly houští, bodláčí a trní. Porostem se plížilo večerní šero. Vítr byl čím dál chladnější a větve temně vrzaly. Zhruba v polovině stoupání oba koně zavětrili a zafrkali. I jezdci zbystřili pozornost.

Ze soumravných stínů před nimi se vynořil temný tvar.

U stezky stál velký podlouhlý balvan. Očividně do okolní krajiny nepatřil. Byl nahrubo otesaný a kdosi do jeho povrchu vyryl několik prostých obrazců.

„Co je to za znaky?“ zeptal se Rogan.

„Črty,“ odvětila Mirena nepřítomně, bloudíc očima po kameni. „Čarodějnické písmo. Proto jsou koně tak nervózní.“

„Dokážeš ten nápis přečíst?“

„Samozřejmě.“

„Tak co tam stojí? *Pakliže chceš získat lásku švarné děvy, přidej jí do pítí kapku svého semene?*“

„To sotva. Nic tak složitého se črtami zaznamenat nedá. Zkusím to rozluštit.“

Zatímco Mirena zírala na živly obroušené znaky, Rogan se rozhlédl kolem.

„Tamhle je odbočka,“ zabručel.

„Cože?“

„Stezka. Mezi tím kapradím hned za kamenem.“

„Uhm. Nejspíš vede ke svatyni.“

„To jsi vyčetla z těch klikyháků?“

„Tady tohle je symbol pro posvátné místo – studánku, pramen, možná dubový háj. A tenhle znak ve tvaru sekery...“

„Perun?“

„Přesně.“

„Takže *svatiště*. To by se mohlo hodit. Myslíš, že je podřezávání slepic a věštění z popela v těchto končinách výnosné? Že nás místní žrecové odeženou od prahu, když jim za nocleh a jídlo nabídneme kousek stříbra?“

„Proč to nezkusit?“

Sjeli z hlavní stezky.

Už po pár krocích mezi stromy zahlédli stěnu z klád a střechu pokrytou svazky proutí. Vyšli na prostranství před prostým příbytkem. Panovalo tu ticho. Dveře domu se zubří lebku, přibitou k hornímu překladu, byly otevřené dokořán. Uvnitř panovala tma.

„Nikdo není doma,“ utrousila Mirena.

„Otázkou je,“ ztlumil Rogan hlas, „jak dlouho je to tady opuštěné. A jestli žrecové opustili chýši dobrovolně, nebo nohama napřed.“ Pobídl koně k ohradě vedle domu a sklonil se v sedle. Vzápětí sáhl přes rameno a vytáhl z toulce luk.

„Co je?“ zeptala se Mirena šeptem.

„Tady byla ještě nedávno prasata. Stopy v blátě jsou čerstvé.“ Rogan sesedl z koně, opřel jeden konec luku o zem, shora na něj zatlačil, prohnul dvakrát zvlněné tělo zbraně, nasadil tětivu a na ni přiložil žlábek na konci šípu. Také Mirena sklouzla ze sedla. Tasila Žihadlo.

„Počkej chvíli,“ řekla. „Zjistím, jestli se tady někdo neschovává.“

Rogan na ni nechápavě pohlédl. Vědma si sáhla na hrud, sevřela v dlani lunici a přivřela oči. Tělem jí proběhl třas, něco jako slabá ozvěna chvění, jež se člověka zmocňovalo při vrcholné rozkoši.

Otevřela oči. „Je tu něco živého.“

„Kde?“

„Za domem.“

„Člověk?“

„Ne. Jednoduché vědomí.“

S lukem připraveným ke střelbě se Rogan vydal kolem domu. Vědma mu kráčela v patách. Opatrně obešli roh.

„Všemocná Chors,“ zasténala Mirena. „To je ale smrad!“

„Někdo tady uspořádal zabijačku,“ ukázal Rogan bradou na stěnu srubu. Byla celá od krve a ležela pod ní hromada vnitřností a hnátů, na kterých trůnily tři prasečí hlavy.

„Ten někdo musel být pořádně hladový,“ utrousila Mirena.

„To už tak bývá, když jsi na útěku a máš za sebou dlouhou cestu.“

Náhle něco zašustilo a kousek od nich se mihl stín. Rogan bleskově zamířil, šíp ale nevypustil. Tvor skočil do houští a dusot tlapek se rychle ztratil v lese.

„Zasraná liška,“ sklonila Mirena meč. „Přivábil ji ten smrad.“

„Ale o prasečí střeva se nezajímala. Za domem je ještě něco.“

„Ať už je to cokoli, nejeví to známky života.“

Opatrně vkročili na nevelký zadní dvůr.

„Věděla jsem to,“ zkrivila Mirena rty.

Nedaleko odpadní jámy ležel na zemi nahý stařec. Ruce a nohy měl doširoka roztažené a pevně přivázané ke kolíkům zatlučeným do země. Vyzáblá mrtvola se už sice hemžila hmyzem a mrchožrouti na

ní také odvedli kus práce, ale příčina smrti byla pořád zjevná. Někdo muže rozpáral od šedivých vousů až po rozkrok.

„Krvavá hvězda,“ procedil Rogan skrz zuby a sklonil luk.

„Cože?“

„Takhle Krvaví psi zacházejí se zajatci. Obvykle je přibijí na kříž. Když nemají žádný po ruce, udělají to aspoň takhle. Oběť rozpárají tak, aby nepoškodili žádný důležitý orgán. Nemusím ti říkat, jak dlouho a v jakých příšerných bolestech ti nešťastníci potom umírají. Z jejich utrpení čerpá Kelgar moc.“

Roganův hlas se změnil. Najednou mluvil jako ze spánku. Mirena postřehla, že jeho obličej ztvrdl a oči zneprítomněly, přesně jako dole u řeky, když se ho zeptala na příčiny nenávisti ke Krvavým psům. Znovu mu opatrně nahlédla do mysli. Šlo to. Přivřela víčka.

Nejdříve jeho zrakem viděla přítomnost, dívala se na toho ubohého žrece s vyklovanými očima a tváří ztuhlou v agonii. Potom se obraz začal měnit. Starcovu mrtvolu vystřídalo tělo mladé ženy. Úplně stejná pozice, doširoka roztažené ruce a nohy, vnitřnosti vyhřezlé z ohavné řezné rány od prsou až ke krvavému lůnu. Dívka pořád žila. Její oči byly šílené, ústa vytrvale prosila o smrt. Mladík, jehož zrakem se Mirena dívala, klesl na kolena. Přeřízl provazy držící ženiny kotníky a zápěstí. Už jí nebylo pomoci. Umírala a bolest sílila. Ochraptěla, protože křičela celý den. Celý den, zatímco on byl na lovu.

Zbývala jediná věc, kterou pro ni mohl udělat. Z pouzdra u boku vytáhl dlouhý lovecký nůž a s pláčem přiložil špičku k ěadrům, ke zvolna utichajícímu srdci.

Mirena rychle vyklouzla z Roganovy mysli a zhluboka se nadechla. Srdceryvný nářek, který se v té vzpomínce dral mladíkovi z hrdla, nebyl nic proti tomu, co se dělo v jeho duši. Nenávist, která vzešla z té bouře pocitů, musela být strašlivá. Vědma potlačila vlastní vnitřní chvění a pevněji sevřela rukojeť meče, jež jí div nevyklouzla z prstů.

„Ta dívka,“ zeptala se, „byla tvoje...“

Prudce k ní obrátil pohled. Připadalo jí, že temnota z jeho očí vtryskla ven a sekla po ní studeným pařátem.

„Má žena,“ procedil skrz zuby. „Krvaví psi ji zavraždili a našeho synka unesli, aby ho obětovali svému tisícikrát prokletému bohu. Přisahal jsem, že nenaleznu klid, dokud poslední z těch parchantů nevykrvácí na mé čepeli.“ Náhle zpozorněl a zahleděl se přes Mirenino rameno. „Slyšela jsi to?“

„Co?“ otočila se.

Do ticha zacinkal koňský postroj.

„Nebyli to naši koně?“

„Ne, šlo to odtamtud,“ ukázal dál do lesa. „Vidím tam mezi stromy nějakou ohradu.“

Podívala se pozorněji. „Že by místní *svatobor*?“

Pevně sevřeli v dlaních zbraně a vyrazili tím směrem.

Posvátný háj chránila palisáda. Každá kláda byla nahoře otesaná do podoby jednoduché hlavy, takže to vypadalo, že svaté duby střeží šik vysokých postav. Před vyřezávanou bránou přešlapoval grošák přivázaný za uzdu. Na hřbetě měl rudou čabraku lemovanou žlutým vyšíváním a štrápci. Sedlo a postroj byly pobité stříbrnými cvoky a lesklými kamínky.

„Avarský postroj,“ zavrčela Mirena.

Rogan přikývl. „Můžeš zjistit, kolik tam těch červů je?“

Vědma se znovu dotkla stříbrného srpku a přimhouřila oči. Vzápětí prudce vydechla a zavrčela hlavou:

„Nejde to. Celý háj halí magie. Divoká, přírodní. Pramení z těch stromů.“

„Nevadí. Počkej tady na mě.“

„Tak to ani náhodou. Tohle není hrdinská píseň a já nejsem kňučící ženská, která se na každém kroku nechá zachraňovat udatným bohatýrem. Jestli je tam těch zkurvenců víc, bude se ti můj meč hodit. Nenosím ho pro ozdobu.“

Podíval se na ni. „Ale drž se za mnou. Když začnu střílet, nic přede mnou není v bezpečí.“

Mirena to vzala na vědomí.

Když procházeli bránou, lebky jelenů a divokých turů na ně zíraly prázdnými očními důlky. Za ohradou už panovala tma. Svatoboru se nesměla dotknout sekeru, takže staré stromy rostly v husté zmléti s mlázím a houštím. Koruny byly tak propletené, že přes ně nebyla vidět obloha; úzká stezka jako by vedla dlouhým temným tunelem. Rogan s Mirenou museli dávat pozor na každý krok – vrstva listů prozrazovala i nejnepatrnější pohyb.

Pěšina ústila na mýtinu. Obětišti dominovala bezmála dva sáhy vysoká modla, zobrazující postavu s vousatým, zamračeným obličejem. V jedné ruce svírala velkou sekeru, ve druhé roh hojnosti. Hromovládky dělaly společnost modly nižších božstev. Před jednou z nich klečel ramenať muž. Na sobě měl obnošenou halenu, koženou suknicu pobitou bronzovými lamelami, ošoupané lněné kalhoty a dřevěné boty. K ústí pěšiny byl otočený zády a zjevně netušil, že má společnost.

Rogan vystoupil z šera pod stromy, rozkročil se s levou nohou vpředu a natáhl tětivu až k líci.

„Jsi mrtvý,“ řekl.

„Perunovy koule!“ Muž se prudce otočil a vyskočil na nohy. Do této chvíle to vypadalo, že se modlí, ale tuhle domněnku vyvrátil zbytek koláče v jedné a ohryzek jablka ve druhé ruce. Teď je odhodil a sáhl po širočině zastrčené za opaskem.

„Ani nápad!“ štěkl Rogan a namířil mu šíp do obličeje.

Obr se zarazil a odtáhl ruku od zbraně. „Nestřílej, člověče! Nechtěl jsem tohle místo znesvětit! Měl jsem jen hlad. Myslel jsem, že se milosrdní bohové podělí s poutníkem o trochu jídla.“

„Tohle rozhodně není krkavec,“ postavila se Mirena vedle Rogana. Černovlasý střelec však nesklonil luk ani nepovolil tětivu.

„Mohla by to být jedna z těch slovanských krys, které bojovaly na avarské straně. Na jihu se celé kmeny ochotně postavily do prvního šiku před krkavčí vojska. Stačil příslib podílu z kořisti.“

„U Peruna a všech bohů,“ vyvalil neznámý oči. „Co to říkáš, člověče? Já, a patolízal Avarů? Nikdy, na mou duši! Jsem Velemír z Borinu, ještě donedávna jezdec ve službách Radomira z Nitravy. Celých šest let jsem porcoval Avary na žrádlo pro vrány. Od bitvy pod Devínem až po ta nádherná jatka u Blatného jezera.“

Rogan ho probodával pohledem. Muži bylo něco přes třicet, ale dlouhé vlasy a rozčuchané nazrzlé vousy ho dělaly starším.

„Vracím se domů,“ pokračoval vousáč. „Kvůli té patálii s křesťanstvím a bulharské lakotě stejně chudý, jako když jsem opustil rodné hradiště. Jediná věc, kterou si z té podělané války vezu jako kořist, je stříbrem vykládané avarské sedlo. To ono vám vnuklo podezření, že jsem krkavec, že? Ať ho trefí šlak, nosí mi jen smůlu!“

Rogana hromotlukova slova nepřesvědčila. „Co víš o žrecovi?“

„O jakém žrecovi?“

„O tom, který leží zapíchnutý za srubem.“

Velemír vyvalil oči ještě víc. „Vážně? Zdálo se mi divně, že tady není živá duše. Když se z domu nikdo neozýval, šel jsem se podívat k háji, jestli někoho nenajdu tady... Co se tomu ubožákovi stalo?“

„Avaři,“ odpověděla mu Mirena.

„Avaři?“ zvolal Velemír. „Perun nás ochraňuj...“

„Co tady pohledáváš?“ zeptal se Rogan. „Kam máš namířeno?“

„Říkám, že jsem na cestě domů. Můj rod žije v kopcích na východě,“ ukázal ryšavec palcem přes rameno.

„Říká pravdu,“ přikývla Mirena.

„Jak to víš?“

„Vím. Poznám to. Kromě toho, žrec už hnije a je napůl sežraný. Musí být mrtvý nejmíň dva dny. Tenhle chlap nemá s jeho smrtí nic společného.“

„Perunovy koule, samozřejmě že nemám!“ zvolal Velemír pobouřeně.

Rogan ještě chvíli váhal, ale pak pomalu přikývl a sklonil luk.

Vousáč si nahlas oddechl. „U všech bohů, vylekali jste mě, lidi!“

„Kdyby ses tak usilovně necpal obětinami z oltáře,“ řekla Mirena, „slyšel bys nás přicházet. Nestydíš se, okrádat boha?“

„Prosím tě, jakého boha?“ obrátil hromotluk pohled k modle. Nebylo to žádné mistrovské dílo a dřevo časem ztmavlo a popraskalo, takže jakékoli tvary už byly jen stěží rozeznatelné. „Někdo tady zapíchl do hlíny otesané poleno. Co to vlastně má být? Hnusoboh?“

Mirena zastrčila meč do pochvy. „Řekla bych, že je to Živa.“

„Živa? Tohle?“ Vousáč se na modlu zamračil. „No jo, má to něco jako kozy... Ale řeknu vám, kdovíjak jsem si touhle svatokrádeží nepřilepšil. Pár koláčů suchých jako troud, jedno plesnivé jablko, hrst pšenice. A k pití?“ Zachrchlal a nahlas si odplívl. „Zasraný konopný olej.“

„Ten se Živě obětuje pro zajištění plodnosti,“ odvětila Mirena. „Kvůli úrodě.“

„Moji plodnost to určitě nevylepšilo. Hnusné svinstvo. Fuj!“ Velemír přistoupil blíž ke dvojici a pozorněji se zadíval na Rogana. „Hm, zvláštní...“

„Co je?“ zabručel Rogan, strkaje šíp zpátky do toulce.

„V tom šeru jsem ti nejdřív neviděl do obličeje, ale teď... Mám dojem, že už jsem tě potkal. Tebe, zlatovlásko, vidím poprvé, tím jsem si jistý. To tetování a copánky bych si určitě zapamatoval...“

Mireniny oči se proměnily ve dva kousky ledu. „Zlatovláska? Copánky? Radím ti, už ta slova nikdy nevyslovuj.“ Odměřeně se obrátila k odchodu.

„Bohové, ani moje sekera není takhle nabroušená,“ zahleděl se Velemír na Rogana. „Kdo to vlastně je?“

„Mirena,“ odpověděl dlouhán a nedbaje na Velemírovo lapání po dechu, vykročil za vědmou. „Já jsem Rogan.“

„Perunovy koule!“ plácl se hromotluk do čela a spěchal za dvojicí. „No jistě! Černý Rogan. Ta moje děravá paměť! Nepoznal jsem největšího hrdinu avarských válek, ať mě bohové ztrestají! A Mirena

zvaná Vosa, široko daleko nejslavnější zaklínačka a lovkyně démonů. Co vás přivádí do těchto bohem zapomenutých končin?“

„To je dlouhý příběh,“ prohodil Rogan přes rameno.

„A to vadí? Právě padl soumrak a před námi je dlouhý podzimní večer. Ty jsou na košatá vyprávění jako stvořené.“

Vědma obrátila oči v sloup. „Vznešená Chors! Tenhle moula, to je zkouška mojí trpělivosti, že jo?“

Zdálo se jí, že v šumění dubů slyší pobavený smích bohyně.

KAPITOLA ČTVRTÁ

PŘÍZRAKY V MĚSÍČNÍM SVITU

„Mor aby to!“ zaklel Ždan a zapřel se do těžkého balvanu. „Tuhle lopotu nám byl Veles dlužen!“

Srpoš přestal kopat, narovnal se a vyhlédl z jámy.

„Potřebuješ pomoc?“ nabídl se.

„Ne,“ zafuněl ozbrojenec. „Dodělej jámu. Tma rychle houstne, nechci tady trčet déle, než je nutné.“

„Myslíš, že mě to baví?“ chopil se Srpoš prosté dřevěné lopaty. „Je to tady strašidelné. A ty palice... Brrr! Oči jsme jim rozmáčkli hřebíky, ale stejně mám pocit, že na mě pořád zírají.“

Ždan přivalil balvan k hromadě dalších připravených kamenů. Nahlas zachrchlal a odplivl si. „Myslím, že už jich je dost. Jak jsi na tom?“

Srpoš vyházel z jámy poslední zbytky nakopané hlíny a přikývl. „Nejspíš to bude stačit.“

Ždan podal Srpošovi ruku a pomohl mu vylézt ven.

„V hospodě si dáme pár rohů piva, ať už se to gnómovi bude líbit, nebo ne. Za tuhle hnusnou dřinu si to zasloužíme.“

„Moje řeč. Spěte sladce, prašiviny,“ zavrčel čeledín a nohou skopl do jámy šest hlav svázaných koženým řemenem.

„A ty jim můžeš dělat společnost, skrčku,“ dodal Ždan, zvedl ze země pytel s rarachovou mrtvolkou a taky s ním mrskl do hrobu.

„Ještě ty očarované lebky...“

Ve tmě mezi stromy zarachotila kopyta. Muži si vyměnili vytřeštěné pohledy. Ždan sáhl dozadu k opasku a sevřel v dlani topůrku sekeru. Srpoš se sehnul pro motyku. Podvědomě se postavili co nejbližší jeden ke druhému.

Po cestě se blížilo asi deset jezdců. Jeden za druhým se vynořovali z lesní temnoty. Na prvním zvířeti jel zavalitý muž s kulatým obličejem a vlasy padajícími v copech ze skrání. Na sobě měl tmavý plášť a v ruce svíral žezlo, vyřezávanou čarodějnickou hůl. Kromě něj neměl žádnou zbraň. Zato muži, kteří ho doprovázeli, byli ozbrojení až po zuby. Někteří měli přilbice a pancíře z vařeného kůže nebo bronzových šupin, jiní jen nahrubo sešité kůže a kožešinové pláště. Většinou lidé, ale také jeden mladý goričský kříženec a statný dragan. Jezdce vlastně spojovala jediná věc – všichni vypadali nebezpečně.

Čaroděj zastavil koně u jámy a zvědavě do ní nahlédl. Chřtán hrobu přežvykoval hustou tmou, muž ale něco zamumlal a hadí hlava na špici žezla se rozzářila nazelenalým světlem. Z díry na mága slepě zíral půltucet hlav. Čaroděj stočil pohled stranou; něco ho zaujalo. Sklonil se v sedle, obrátil žezlo a konec hole zastrčil do očního důlku pomalované psí lebky.

„Zdá se, že nejsme jedinými lovci v lese,“ zvedl strašidelnou trofej a ukázal ji ostatním. „Do prdele s tím. Doufal jsem, že z těch šesti vypáčím polohu svatyně.“

„Aspoň víme, že jsme na správné stopě,“ ozval se dragan, štíhlý tvor s bezvlasou hlavou pokrytou drobnými šupinami. Tělo měl na první pohled lidské, ale přitom pružné jako had. „Všichni krkavci míří k Hronu.“

„Tenhle poznaček je nám na hovno,“ zabručel čaroděj. Obrátil pohled k roztržené dvojici za hrobem. „Odkud jste vzali ty hlavy? A nesnažte se mi namluvit, že jste ty krkavce ulovili sami.“

Srpoš dočista oněměl strachem, a tak zůstalo na Ždanovi, aby odpověděl. „Černý Rogan. On ty hlavy přinesl.“

Čaroděj a dragan si vyměnili pohledy, ostatní jezdci zahučeli. Zjevně to jméno neslyšeli poprvé.

„Byl sám?“ zeptal se mág.

„Úplně sám, blahorodí.“

„Ten čubčí syn nám chce vyfouknout poklad,“ zasyčel dragan.

Čaroděj zamyšleně zavrtěl hlavou. „Možná ne. Znáám ho líp než ty.“

Jemu nejde o zlato. Je posedlý pomstou. Burgutova smečka mu prý kdysi dávno vyvraždila rodinu.“

„To na věci nic nemění. Jestli se dostane k avarskému lupu před námi, určitě ho nenechá jen tak ležet.“

„Nedělej paniku a myslí. Rogan je osamělý vlk, to je známá věc. Pokud se Krvavé psy pokusí pobít bez pomoci, bude to sebevražda. Možná slušně probere jejich počet, ale nakonec ho stejně pošlou k Moraně. Vidím to tak, že ten pitomec za nás udělá špinavou práci a my po něm už jen zameteme zbytky a shrábneme avarské zlato.“

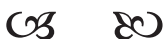
„To by se mi líbilo,“ zašklebil se dragan, až v šeru zazářily dvě řady ostrých tesáků. „Ale na takové štěstí se spoléhat nebudeme. Musíme si pospíšet.“

„Souhlasím. Čas je proti nám. Dnes v noci ale potřebujeme odpočinek. Štveme koně skoro bez přestávky už málem tři dny. Ty,“ zadíval se na Ždana, „co jsou to tamhle za světla?“

„To je hostinec *U Kněžny Dragoljuby*, pane.“

„Výborně,“ kývl čaroděj hlavou, sklonil žezlo a nechal psí lebku sklouznout do hrobu. „Jedeme, ať tím hnílobným smradem nenačichneme.“

Jezdci pobídlí koně. Temná kavalkáda řinčela ocelí. I když panoval chladný večer, Srpoš si rukávem setřel z čela pot.

„Hohó! Medovina!“ zvolal Velemír, když přivoněl k hrdlu Roganovy čutory. Zkusmo si lokl. „A není špatná...“ Výraz jeho obličeje neměl daleko k blaženosti. Dychtivě si dal ještě jeden doušek. „Perunovy koule, tohle mi chybělo. Panno Mireno, musíš si s námi připít!“

„Panno?“ pozvedla vědma obočí a zamíchala bublající polévkou v kotlíku.

Mohutný bojovník se zasmál, jako když štěká jelen v říji.

„Odpusť. Vskutku by to byl hřích, kdyby taková spanilá děva nedovolila muži, aby jí rozpletl copánky.“

Mirena se na něj podívala tak, že mu smích uvázl v hrdle. Raději se rychle otočil k Roganovi, pohodlně opřenému o roubenou stěnu.

„Na společnou cestu,“ pozvedl čturu.

„To ještě není tak jisté,“ utrousil černovlasý.

„Jak to? Neříkal jsi, že hledáte Kirt?“

Rogan i Mirena probodli Velemíra pohledy.

„Co víš o Kirtu?“ zeptal se Rogan pomalu, jako by mluvil s někým, komu to nemyslí moc rychle.

„Leccos.“

„Víš, kde se nachází?“

„Úplně ne. Přesnou polohu svatyně nezná nikdo – kromě samotných Avarů, samozřejmě. Háček je v tom, že Kirt chrání kouzla. Vchod je pro prostého smrtelníka neviditelný.“

„Tak na to bych se teda podívala,“ odfrkla si Mirena pohrdavě.

„Vždyť říkám – pro obyčejného smrtelníka. Mocná vědma nejspíš dokáže bránu Kirtu odhalit. U nás v Borinu člověk s takovými schopnostmi nežije. Nejednou jsme se do krkavčího hnízda snažili dostat. Povolali jsme všelijaké zaklínače, žrece a hadače, jenže marně. Vypátrali jsme, že Kirt leží v lesích severně od Borinu, ale tam se stopa pokaždé ztratila.“

„Celé se mi to nelíbí,“ zavrtěla Mirena hlavou. „Avaři se klanějí vzdušným živlům. Oblačným duchům, větru nad stepí... Proč by si budovali svatyni někde v severních kopcích, uprostřed lesů a skal?“

„To je starý příběh,“ Velemír si dopřál další doušek medoviny, „z dob, kdy pradědové borinských stařešinů ještě byli dětmi. Prý se odehrál ještě za vlády velkoknížete Sáma.“

„Opravdu dávno,“ utrousila Mirena a znovu se sklonila ke kotlíku.

„Už tehdy byli Avaři v povodí Hronu častými hosty. Přepadávali osady, lovili otroky, odháněli dobytek, vykrádali sýpky, znásilňovali ženy. Někdy zůstali i na delší dobu, nadutě se roztahovali jako kohouti na smetišti. Jednou prý v Borinu přezimovala početná, dobře ozbrojená družina. Velel jí nějaký kněz, mocný černokněžník. Kdo ví, co tady pohledával. Možná kvůli černým kouzlům upadl v nemilost a avarský kagan ho vyštval do vyhnanství...“ Velemír pokrčil rameny. „Tak nebo tak, zrovna tehdy vypuklo velké povstání v povodích Moravy a Nitravy. Vítr přivál jiskřičky toho ohně i k Hronu a okamžitě se rozhořel požár. Rody zapomněly na staré šarvátky a sjednotily se proti společnému nepříteli. Zaútočili na čarodějovu družinu a naučili ji, jak chutná železo. Sám kněz se však s hrstkou bojovníků probil a uprchl do hor. Borinové jim byli v patách, ale stopa se ztratila ve skalách. Zničehonic, jako by ta sebranka vzlétla i s koňmi...“

„Iluze,“ zabručela si Mirena pod nos.

„Cože?“

„Kouzlo, které ošálí zrak.“

„No jo, muselo to být něco takového. Čaroděj čekal v úkrytu jako veš pod strupem. Když všechno utichlo, nenápadně se vypařil.“

Někteří tvrdí, že ven už vyšel sám. Že obětoval své poskoky, aby mu běsové umožnili přežít. Kdo ví, možná se nakrmil jejich masem...“

„Nevymýšlej si. Pokračuj.“

„Místo, kde se vědmák schoval, muselo být něčím zvláštní, protože po letech se ten bastard do borinských kopců vrátil. To už zbyl ze Sámovy říše jen popel a prach a Avari znovu směle projížděli podél Hronu na sever. Tentokrát čaroděj přitáhl s mnohem početnější družinou. Vydrancovali několik borinských osad a otroky odvedli na ono tajné místo, aby je obětovali démonům. Od té doby se jednou za několik let do svatyně vracejí a provádějí tam odporné rituály. Vždycky je vede čaroděj, zlořečený Kelgarův kněz. Starší našeho rodu tvrdí, že je to pořád ten samý, ten první. Ale to by už musel mít snad dvě stě let.“ Velemír pochybovačně potřásl hlavou.

„Jugur,“ pohlédl Rogan na Mirenu.

„A Krvaví psi,“ přikývla.

„Jugur, Jugur...“ svažtil Velemír čelo. „Nejmenoval se tak ten, co ho ve Vukmaru...“

„Jo,“ přikývl Rogan. „Doteď sis to nespojil?“

„Vážně ne. Myslíš, že to on vybuodoval svatyni za Borinem?“

„Spíš jeho následník. Nechce se mi věřit, že by Krvavým psům tolik století velel jeden nesmrtelný parchant.“

„Nesmrtelný?“ ušklíbla se Mirena. „Jen neobyčejně houževnatý. Nakonec ho ale záhuba dostihla. Aspoň jsi to tvrdil, Černý.“

„A pořád tvrdím. Byl jsem mezi prvními, kdo vkročili do Vukmaru. Viděl jsem to na vlastní oči. Popel, kosti a pár hrudek kovu, roztaveného nadpřirozeným žářem. Nic víc z něho nezbylo.“

Mirena se tvářila zamyšleně. „Ta svatyně musí být opravdu výjimečná, když kvůli ní velekněz jel tak hluboko na cizí území, do hor a do lesů. Zřejmě půjde o místo s velmi silným magickým polem. Možná je tam zřídlo síly.“

„To by tě zajímalo víc než poklad,“ rýpl si Rogan.

„Poklad?“ zpozorněl Velemír.

„Nevšímej si toho, příteli. Jen sen o hromadě naloupené avarské kořisti. Nenech se pobláznit. Jedním uchem tam, druhým ven.“

„Jen počkej, ještě budeš prosit o podíl,“ odsekla Mirena, znovu zamíchala v kotlíku, zvedla vařečku k sešpuleným rtům a usrkla.

„Perunovy koule,“ zasténal Velemír, „ta polévka voní jako pokrm pro bohy. Radím vám, naberte si pořádně, protože až se do ní pustím já, už vám nezbyde. No tak, zlatovlásko, zkus, jestli je maso ještě tvrdé!“

Vědma, která už začínala na Velemíra hledět shovívavěji, znovu přimhouřila oči. „Jedině tak to tvoje. Zapřísahám tě u Chors, oslovuj mě jménem nebo přezdívkou, jinak ti...“

„Dobře, dobře,“ zvedl Velemír ruce v obranném gestu. „Odpusť. Už si dám pozor.“

„Mimochodem,“ ozval se Rogan do ticha, jež zavládlo v příbytku, „co je zač ta tvoje Chors? Pořád se jí zaklínáš. Nikdy jsem o ní neslyšel.“

„Vážně ne?“ pohlédla na něj Mirena po očku.

„Prošel jsem kus světa a slyšel o všelijakých bozích... O Chors ale nikdy.“

Vědma si povzdechla a vzala do prstů lunici. Světlo ohně se odrazilo od stříbrného srpku a blýsklo mužům do očí. „Chors je bohyně měsíce, blbci, mocná královna čarodějnic. Zjevuje se v podobě sovy. Kmeny daleko na východě si jí váží stejně jako Peruna nebo Vesele. Také je bohyně lásky. Jenže...“ Mirena se zarazila a zašilhala nejdříve na jednoho a potom na druhého.

„Jenže co?“ předklonil se Velemír zvědavě.

„Nic. Vy dva hlupáci byste se určitě řehtali. Pohled na vaše rozšklebené huby si radši ušetřím.“

„Přísahám, že se ani neuculím,“ přitiskl si Velemír dlaň na srdce.

„To bych ti ani neradila.“ Mirena na něj chvíli hleděla a pak pokrčila rameny. „Tak dobře. Láska, kterou má Chors v oblibě, je... no, zkrátka, je to láska ženy k ženě.“

Rogan nehnul ani brvou.

„Och, skutečně?“ snažil se Velemír zachovat vážnost. „Tak to je pro mě velké zklamání, copánku. Musím jen doufat, že to není hlavní důvod, proč Chors uctíváš...“

Rychlost, s níž se pokusil uhnout, byla vzhledem k jeho rozměrům obdivuhodná. Navzdory tomu ho dřevěná naběračka zasáhla přímo do čela.

„Mocní bohové, už jsi zažil, aby někdo vydával ze spánku tak příšerné zvuky?“

Rogan vyšel na zápraží a zavřel za sebou dveře. Velemírovo nepravidelné chrápání, občas doplněné nesrozumitelným mumláním ze snu, ztichlo za stěnami srubu.

„Když člověk léta nocuje ve vojenských táborech, zažije leccos.“

Mirena zavrtěla hlavou. „Strašné. I chrochtání prasete s rypákem v korytu pomýjí zni libozvučněji. Pojdme se raději věnovat našemu druhému společníkovi.“

„Pojdme.“

Zamířili k tmavé siluetě uprostřed dvora. Byla chladná, větrná noc. Roztrhané mraky střídavě odhalovaly a zase zakrývaly kulatý měsíc. Stříbřité světlo vykrajovalo ze tmy siluety stromů. Bez listů vypadaly jako kostry neznámých oblud.

Na hranici ze silných polen spočívalo pod příkrývkou tělo nebohého žrece.

„Takže?“ nadhodil Rogan. „Proč jsi našeho páchnoucího přítele nechtěla spálit hned?“

„Mám v úmyslu položit mu pár otázek.“

Rogan zareagoval jen pozvednutým obočím.

„Určitě uznáš,“ dodala Mirena, „že dokud má ještě nějaká ústa, bude mluvit srozumitelněji než jako hromádka popela.“

„Bezpochyby. I když... ani teď nevypadá zrovna hovorně.“

„Však já už mu rozvážu jazyk.“

Vědma popadla cíp příkrývky a rázně odhalila horní polovinu těla.

„Fuj, do prdele!“ odvrátila hlavu a zakašlala. „Dědek rozhodně nezahálel a usilovně pokračoval v rozkladu.“ Odplivla si, a zatímco nataženou rukou držela příkrývku co nejdále od sebe, stáhla ji z mrtvoly. Svěžím nočním vzduchem se šířil otřesný zápach. Nebožtíkova bílá pokožka doslova zářila do tmy. Oči plné larev slepě zíraly na měsíc.

„Teď ustup,“ přikázala Mirena. „A ať se bude dít cokoli, nepřibližuj se ke mně. Kdybych omdlela, což je dost pravděpodobné, počkej, až se všechno uklidní, odnes mě dovnitř a přikryj kožešinou. Ráno mě bude bolet hlava a možná budu zvracet jako sysel, ale v sedle se snad udržím.“

Rogan se na vědmu udiveně zahleděl. Mirena se otočila tváří k mrtvole a mírně se rozkročila, aby měla pevnější postoj. Lunice na jejích nadrech rozsévala stříbrné záblesky.

„Jdi už,“ přikázala.

Rogan poslušně poodešel až ke srubu. Uvnitř Velemír zamlaskal, obrátil se na druhý bok a chrápání konečně ustalo.

Mirena zvedla ruce a pokrčila je v loktech, dlaně otevřené, konečky prstů obrácené k obloze. Dlouhou chvíli se nic nedělo. Vědma se nehýbala. Větve stromů škrábaly v temnotě, jako když si stovky koček brousí drápy. Potom nablízku zahoukala sova a něco se změnilo.

Rogan zamrkal. Vypadalo to, jako by se rozptýlené měsíční světlo stáhlo k čarodějnici. Vše kolem se propadlo do naprosté tmy, zatímco Mirenu obestřela stříbrná záře – jako by vědma vysála z okolí všechnu moc měsíční Chors. Svit stekl Mireně k nohám, přeplazil se k hranici, vystoupal po ní a zahalil mrtvého žrece.

„Probud se!“ pronesla vědma změněným hlasem.

Korunami stromů začloulal vítr. Rogan překvapeně vzhlédl. Opravdu zaslechl sbor kvilivých hlasů, nebo to bylo jen mámení? Odhrnul si z obličejce rozčuchané vlasy, sklonil pohled k Mireně – a ztuhl.

Žrecova mrtvola se vznášela zhruba stopu nad pohřební hranicí, jakoby podložená polštářem přízračného svitu. Ústa se němě otevírala, pěsti se křečovitě zatínaly, provazci svalů na pažích škulal příliš života.

„Slyšíš mě?“ zeptala se Mirena zřetelně.

Nebožtíkova hrud' se prudce nadzvedla a z hrdla se vydralo ohavné chrčení. Zřejmě to měl být souhlas.

„Kdo jsi?“ naléhala Mirena.

Z knězových úst se vyhrnuli malí černí brouci. Hemžili se po obličejí, seskakovali na hranici, snažili se uniknout. Hrdlo se pročistilo a chroptění se změnilo v jednotlivé hlásky.

„Ghhh... gooor...“ Vránami rozklovaný jazyk se kroutil jako tlustý červ. „Gorrzzzz... Gorazzzd... Ssstráž... ssstrážce sssvatyně...“

„Jak jsi zemřel, Gorazde?“

„Jezzz... jezdcí. Mnoho jezdz...“

„Kolik přesně jich bylo, Gorazde?“

„Hooo... hodně...“

„Vzpomeň si. Deset? Dvacet? Víc?“

„Třřř... tři tuuu... tucty...“

„Avaři?“

„Avaaa... Avaaaři... Leb-hhh... lebky na... sss...“

„Na sedlech. Rozumím. Krvaví psi. Kdo všechno byl v té družině? Jen samí bojovníci, nebo i ženy a děti? Vezli s sebou nějaké otroky?“

„Nnn... ne. Jen d... dííí... dítě...“

„Bylo s nimi dítě?“

„Chlll... chlapec...“

„Avarský chlapec?“

„Nnn... neee...“

„Tak otrok?“

„Aaaaa...“

„Je mi to jasné.“ Mirena na okamžik ztichla a několikrát se zhluboka nadechla. Bylo vidět, že i za tak krátkou chvíli ji kouzlo nesmírně vyčerpalo. „Teď mi řekni, kdy přesně odjeli? Dnes jsou tři dny do úplňku.“

„Třřř... tři...“

„Před třemi dny?“

„Aaaa...“

„Dobře,“ přikývla Mirena. Už mluvila trochu malátně a tělo se jí třásllo. Očividně mlela z posledního. Rogan ji znepokojeně pozoroval a byl připravený přiskočit jí na pomoc, kouzla nekouzla.

„Chci, abys věděl,“ dodala vědma z posledních sil, „že o tvé tělo bude řádně postaráno. V pokoji se vrať do Návu.“

Stříbřitá záře začala kmitat a pulzovat. Mirena bezvládně spustila ruce a klesla na kolena. Magický svit z ní stekl a shromáždil se kolem Gorazda. Rozpáraná mrtvola přízračně zářila v temnotě.

Roganovi se zdálo, že šumění větru k němu doléhá z obrovské dálky. Opatrně vykročil k Mireně, ale náhle ho něco přinutilo zastavit se. Zpočátku to byl jen divný pocit, mrazení, které se rozlézá z místa mezi lopatkami k zátylku a po ruku až ke konečkům prstů. Měl dojem, že za ním někdo stojí a upřeně ho pozoruje. Husí kůže se změnila v opravdový chlad. Dech se srážel do bílých obláčků.

Pomalou se otočil.

Ve tmě, sotva tři kroky od něj, někdo stál. Drobná, útlá postava v haleně bílé a jemné jako ranní mlha. Bledý obličej lemoval vodopád hustých černých vlasů. Když dívčí rty zkřivil pobavený úsměv, Rogan měl pocit, že mu zamrzlo srdce.

„Zajímavé,“ promluvila zvláštním, prapodivným hlasem. „Už jsme tolikrát stáli tváří v tvář, ale dnes poprvé vidíš i ty mne. Co to asi znamená?“

„To řekni ty mně,“ zachraptěl. Samotného jej překvapilo, že se zjevení nepotřebuje zeptat, co je zač. Věděl to. Po čertech dobře to věděl.

„Obvykle mě vídají jen ti, které už brzy přijmu do své náruče. Jenže tvůj čas ještě nenastal.“

„Možná brzy.“

„Možná. Bojíš se?“

„To sotva.“

„Tak proč se chvěješ?“

„Je chladno.“

„*Mne neoklameš, Rogane. Víš, proč ze mne máš strach?*“

„Proč?“

„*Nalezl jsi něco, na čem ti záleží.*“

„Chci z Burguta a Krvavých psů udělat krmení pro červy. Za Zdobenku a Vojana. Nic jiného mě nezajímá.“

„*Ach, proč jste vy smrtelníci – a muži obzvlášť – tak krátkozrací?*“
usmálo se zjevení, prošlo kolem Rogana a zastavilo se u hranice, černá silueta na pozadí přízračného svitu.

Na stromě znovu zahoukala sova.

„*Odpusť, Chors. Dala jsem ti dost času. Gorazde, je čas jít.*“

„Aaaaa...“

„*Nechci slyšet ani slovo!*“

Čarodějné světlo se rozprsklo do tisíce drobných jiskřiček. Mrtvola se zhroutila zpátky na hranici. Tajemná postava zmizela a s ní pomínil i chlad – přinejmenším ten nadpřirozený. Na dvůr před kněžovským obydlím znovu dopadalo přirozené měsíční světlo.

Rogan drkotal zuby. Přemohl vnitřní chvění a vrávoravě zamířil k Mireně. Pořád klečela, hlavu měla svěšenou a jednou rukou se opírala o zem, aby neupadla.

„Žiješ?“

„Bohužel ano,“ odpověděla slabým hlasem. „Cítím se, jako by mě něco sežralo, strávilo a potom vydělalo. Je mi strašná zima. I ty to cítíš, nebo to způsobil jen úbytek sil?“

„Zavanul nějaký divný vítr. Už je to pryč.“ Vzal ji pod pažemi, pomohl jí vstát a zvedl ji do náruče.

„Muž s jizvou na krku. To je Burgut?“ zeptala se s hlavou opřenou o jeho rameno.

„Jo. To jsem mu udělal já. Rána ale nebyla dost hluboká, vlastně jen takové škrábnutí. Příště si dám záležet víc.“

„Už můžeš zapálit hranici.“

„Udělám to.“

„Zvláštní.“

„Co?“

„Na chvíli mě obestřely mdloby. Zdálo se mi, že slyším cizí hlas. I ty jsi něco říkal. Říkal jsi něco?“

„To se ti opravdu jen zdálo.“

Došli ke srubu. Rogan nohou otevřel dveře.

„Do prdele,“ zasténala Mirena.

„Co je?“

„Dostala jsem krváčení. Jako vždycky, když si kouzlo vyžádá příliš mnoho síly a vypětí. Neboj se,“ dodala, když si všimla jeho výrazu, „počítala jsem s tím.“

Rogan se skloněnou hlavou vešel do chýše. Když pokládal Mirenu na prosté lůžko z chvojí, už tvrdě spala. Chvíli se na ni díval, potom se otočil, vytáhl z ohniště hořící klacek a vyšel ven.

Velemír se otočil na záda a začal znovu chrápat.

KAPITOLA PÁTÁ

ŠTVANCI

Klikatá stezka vedla tři jezdce po úbočí rozložitě hory. Podkovy koní chvílemi zvonily na kamenech, jindy je umlčela tráva nebo vrstva suchého listí. I když bylo teprve krátce po poledni, na krajinu jako by už padal soumrak. Barva mračen otírajících se o vrcholky kopců zvolna přecházela z ocelově šedé do modravě černé. V dusném vzduchu voněl blížící se déšť.

Velemír jel vpředu jako po celý den. Dnes byl nečekaně mlčenlivý. Během krátkých zastávek viděli, jak se v jeho výrazu mísí pocity – chvíli jako by bojoval se slzami, jindy zase s nutkáním bezuzdně se rozesmát. Rogan a Mirena se na nic neptali. Nebylo potřeba. Velemír se po osmi letech vracel domů. Kraj za řekou, který jim dvěma připadal jako nehostinná a na první pohled liduprázdná divočina, byl pro něj nejkrásnějším místem na světě.

Rogan se většinou držel na konci malého průvodu, shrbený v sedle a ponořený do vzpomínek. Když se ale stezka přehoupla přes nejvyšší bod a začala znovu klesat do údolí, najednou ho něco probralo ze zamyšlení. Jako by mu neviditelná tlapa přejela drápy po zádech. Tušil, co ty pocity znamenají.

Někdo ho sledoval.

Narovnal se a pohledem zakroužil kolem. Na cestu se z obou stran dralo maliní a ostružiní, propletené s lískami, jeřabinami a mladým bukovým porostem.

V houští se pohnul černý stín. Rogan škulbl uzdou a sáhl po luku. Z toulce ho však nevytáhl. Znehybněl.

Stín na něj upřeně hleděl šikmýma dravčíma očima. Rogan se mimovolně zachvěl. Jen se mu to zdálo, nebo oči stvoření skutečně zářily karmínovým ohněm? Navzdory mrazení po celém těle pomalu pustil dřík luku. Odněkud se v něm vzala jistota, že se tajemného tvora nemusí bát. Prvotní neklid ustoupil. Oči ve stínu totiž nevypadaly divoce a nebezpečně. Spíš... inteligentně. A v jejich pohledu bylo cosi naléhavého. Jako by se mu to zjevení snažilo něco naznačit – a chyběl už jen kousek k tomu, aby si porozuměli...

»*Rogaaneee*,« rozechvěla mu lebku ozvěna prapodivného hlasu. Pronikal přímo do mozku jako jehlice vražená uchem...

„Rogane!“

Škulbl sebou, zprudka zvedl hlavu, zamrkal. Mirena stála u něj, nakláněla se v sedle a držela jeho vraníka za ohlávku.

„Chceš sletět a zlámat si vaz?“ pokárala ho. „To není smrt hodná chlapa s tvou pověstí.“

„Cože?“ protřel si dlaní obličej. Velemír stál o kus dál vpředu a chechtal se pod vousy.

„Usnul jsi v sedle a najednou jsi sebou začal škubat a šátrat po luku. Kdybych na tebe nezakřičela, tak z toho koně na mou duši slítneš. Človče, ty musíš mít pořádně zlé sny...“

„Tehle nebyl zlý,“ zabručel Rogan a zrakem pročísl porost u cesty. „Jenom divný...“

Stíny v houští se ani nepohnuly.

„Je pryč,“ vydechl.

„Kdo?“ hleděla na něj Mirena tázavě.

„Nevím přesně. Vypadal jako vlk, ale...“ zarazil se. Zvedl pohled nad keře, zaostřil zrak, nakrčil obočí. „Ať se propadnu!“

„Co je?“ zpozorněla vědma.

„Tam,“ ukázal Rogan přes údolí na řídce zalesněné pahorky naproti. „Těsně nad lesem. Vidíte?“

„Máš pravdu,“ souhlasil Velemír. „Něco se tam pohybuje.“

„Pět jezdců,“ upřesnil Rogan. „Myslím, že jsem zahlédl vyholené hlavy. Krkavci.“

„Perunovy koule, Černý,“ užasl vousáč, „ty teda máš sokolí zrak.“

Není divu, že jsi nejlepší lukostřelec na východ od francké hranice. Avari, říkáš? Jedou docela rychle.“

„Možná jsou na lovu,“ utrousila Mirena.

„Na dvounohou kořist,“ dodal Rogan. „Cválají přibližně naším směrem. Znáš to tady, Velemíre? Víš, jak jim zkrřížit cestu?“

„O tom nepochybuji, Černý. Ale bude to krkolomná jízda. Jeďte za mnou!“

Borin pobídl koně. Mirena se nadechla, aby začala protestovat, ale Rogan už ji neposlouchal – hnal koně za Velemírem.

Vědma zaklela a kopl hnědáka do slabin.

„Jsou nám v patách,“ vyřázel Svojan přerývaně. „Už dál nemůžu, bráško... jenom tě zdržuju...“

„Hlouposti,“ zafuněl Cvetko. „Zvládneme to!“

Jenže Svojan, zavěšený na mladším bratrovi s rukou kolem jeho ramen, už opravdu mlel z posledního. „Jsem v koncích...“ chrčel.

„Nemá smysl, abys mě s sebou dál vláčel jako hadr...“

„Přestaň!“ osopil se na něj chlapec. Uslzené oči svědčily o tom, že si uvědomuje neodvratné, ale pořád vzdoroval. Narovnal se, aby Svojana zvedl na nohy, a ještě přidal do kroku. Na svých třináct let měl sílu jako medvěd. „Když bude třeba, donesu tě až do Borinu!“

„Poslechni mě, ty paličatý kozle!“ zavrčel Svojan a najednou se Cvetkovi vyškubl. Kolena se mu podlomila. Dopadl na listím pokrytou zem a skrz zatnuté zuby mu unikl přidušený výkřik. Cár plátna, jímž měl ovázanou ránu na stehně, znovu začal mokvat krví.

„Ne! Vstávej!“ lomcoval Cvetko bratrovou rukou. „Brzy budou tady! Najdou tě a udělají s tebou něco strašného, tak jako s ostatními!“

Raněný mladík sotva lapal po dechu. Chlapec klesl na kolena vedle něj. Po tvářích se mu kutálely slzy jako hrachy.

„Ty to víš, bráško,“ zvedl Svojan k Cvetkovi kalný pohled. „Víš, že už neudělám ani krok... Ztratil jsem příliš mnoho krve. Jestli si nedáš říct, chytí nás oba. To se nesmí stát. Aspoň ty musíš doběhnout do Borinu a varovat ostatní; říct, co jsme viděli. Rozumíš, Cvetko? Rozumíš?!“

Chlapec přikývl a utřel si nos do rukávu.

„Dobře,“ přikývl Svojan. Na čele mu vyřázel pot, kapičky se spojovaly do stružek a stékaly po spáncích a tvářích. Rozhlédl se. „Pomoz mi dostat se k tamtomu vývratu. Možná mě nevyslídí.“

„Určitě to chceš?“

„Udělej, co říkám!“

Cvetko pomohl Svojanovi vstát a dotáhl ho k vyvrácenému buku. Blátivou jámu pod kořeny obalenými hlínou zakrývalo husté kapradí.

„Pomoz mi tam.“

Mladší bratr ho opatrně spustil do skrýše. Svojan si pod sebe neohrabaně nahnul listí a vyčerpaně se svalil vedle kalné kaluže. Přinejhorším se bude mít čeho napít.

„Jdi už, bráško,“ zasténal. „Neztrácej čas.“

„Vrátím se pro tebe. Tak rychle, jak jen to půjde. Neopovažuj se zemřít!“

„Určitě tady na tebe počkám,“ zachechtal se Svojan chraplavě. „A teď už konečně...“

Oba naráz ztuhli a zatajili dech.

Šuměním lesa k nim dolehl dusot kopyt. Svojanovi se rozšířily oči.

„To jsou oni! Dohnali nás! Na co čekáš, hlupáku? Běž, jak nejrychleji dokážeš! Neohlížej se a utíkej!“

Cvetko vrhl na bratra poslední úpěnlivý pohled, ale už nic neřekl, vyskočil a vzápětí byl pryč.

Svojan ochabl a hlava mu klesla na mokrou, studenou zem. Byl dočista vysílený a pokoušely se o něj mdloby. Rána na noze strašlivě bolela.

Dusot kopyt sílil. Svojan byl ještě natolik při smyslech, aby rozeznal, že se blíží jen jeden kůň. Pronásledovatelé se museli rozdělit – když je chlapi zahlédli naposledy, bylo Avarů pět.

Kůň zpomalil do kroku. Zvuk kopyt tlumila podestýlka z listí, ale Svojanovi přesto připadalo, že jezdec míří rovnou k vývratu. Mladík ležel bez pohybu, čelisti sevřené. Dech měl mělký a rychlý, srdce bušilo zběsileji, než když datel klepe zobákem do kůry.

Najednou bláto vedle něj mlasklo. Vytřeštil oči a pomaličku otočil hlavu. Mazlavá žlutá hlína zhruba dvě pídě od jeho ramene se nadzvedla a popraskala jako rozmáčknutá hrouda tvarohu. Svojan s hrůzou pochopil, že dobrovolně vlezl do smrtící pasti. Stiskl rty, aby zadusil výkřik, který se mu dral z hrudi.

Kůň zastavil kousek od vývratu a hlasitým zafrkáním upozornil jezdce, že větrí něco neblahého.

Z hlíny se vysoukala podlouhlá hlava, za ní ostnatý límec, první pár končetin ozbrojených drápy a potom ohebný trup. Krev hučela Svojanovi v uších, jako by ležel pod vodopádem. Navzdory tomu zřetelně zaslechl dupnutí, když jezdec seskočil z koně.

Na hlinou potřísněné hlavě se rozevřela škvíra plná drobných špičatých zubů.

K jámě se opatrně blížily kroky.

Bolest ve stehně tepala v jednom rytmu se srdcem a vystřelovala Svojanovi do mozku.

Z hlavy bestie ukáplo bahno. Otevřely se oči, zelené, pokryté tenkou blankou a s úzkými, svislými zorničkami. Oči ještěra. Zvědavě se zadívaly na zpoceného Svojana, který se chvěl zimničním třasem. V rozšklebené tlamě zakmital rozeklaný jazyk.

Nad jámou se čepel otřela o kované ústí pochvy. Bahenní tvor zvedl hlavu, rozprostřel límec lemovaný bodci a zasyčel. Svojan v duchu požádal bohy o rychlou a bezbolestnou smrt.

Stvoření vysvobodilo z bláta i zadní nohy, ocas s ostatným hřebem nervózně švihl do kaluže. Plaz se přikrčil ke skoku.

Kapradí nad prohlubní se rozhrnulo.

Ještěr skočil. Odraz ocasem mu dodal rychlost a razanci.

Svojan zavřel oči.

Zabzučelo to, jako když kolem ucha proletí podrážděný sršeň. Svojanův obličej zacákalo něco horkého a do hrudi ho švihl šupinatý ocas. Kaluž se rozstříkla. Mladík překvapeně zamrkal.

Tvor se zmítal v kalné vodě. Z krku useknutého těsně u límce prýštila tmavá krev, oddělená hlava cvakala zuby vedle Svojanova lokte. Vystrašeně se od chcípající bestie odtáhl a podíval se vzhůru.

Spatřil podávanou ruku. Chvilí na ni nechápavě civěl. Připadala mu nějak útlá. Kdo vlastně...

„Nezírej a chyt se!“

Ruka i hlas patřily ženě. Svojan zaostřil zrak a uviděl obličej s tetováním na tvářích, lemovaný plavými copánky.

„No tak, troubo, hni sebou!“

Chopil se ruky a vyvalil oči nad silou, kterou ho vytáhla zpod vývratu. Klesl na bok vedle jámy a naposledy se podíval dolů. Ještěrovýma zadníma nohama škubaly poslední křeče. Ve žlutavé kaluži se kroutily a trhaly rudé stuhly.

„Bazilišek,“ řekla žena. „Smrtelně jedovaný. Bohové tě mají rádi.“

Svojan k ní obrátil pohled.

„Kdo jsi?“ bylo to jediné, na co se zmohl.

„Říkají mi Vosa.“ Zásunula meč do pochvy, sklonila se nad mladíkovo stehno a odstranila z rány špinavý, krví nasáklý cár plátna.

„Cvetko,“ hlesl Svojan. „Můj bratr...“

„Víc by ses měl bát o vlastní život. Ta noha vypadá ošklivě.“

„Krkavci ho...“

„Já vím. Vydali se údolím kolem kopce. Chtěli vám odříznout cestu u potoka na jižním úpatí.“

„Ale Cvetko...“

„Říkám ti, aby ses o něj nebál. Zatni zuby.“

Přiložila dlaně k okrajům rány, zhluboka se nadechla a přivřela oči. Svojan tlumeně zasténal. Měl pocit, jako by mu do rány nalila roztavené olovo. Ještě zahlédl, jak se šrám po avarském meči stáhl a přestal krváčet. Ale možná už to byla jen vidina, protože se mu zakalil zrak a on konečně omdlel.

Ten kořen jako by najednou vyskočil ze země a schválně mu podrazil nohy. Cvetko se s heknutím zřítíl do listí, skutálel se dva sáhy po úbočí a narazil do balvanu obaleného mechem.

„Perun aby to...“ zaskučel.

Zkusmo zahýbal končetinami – zřejmě si nic nezlomil. Přidržíže se balvanu se zvedl na nohy. Píchal ho v boku, ale to nezpůsobil pád. Přes obličej mu visela suchá smrková větvička. Vypletl si ji ze zacuchaných vlasů a bez dalšího otálení pokračoval dolů svahelem.

Úbočí pahorku lemovalo koryto potoka, zahroubené do měkké půdy jako vodní příkop kolem hradiště. Cvetko po strmém břehu sklouzl k bystřině, poklekl a spojenými dlaněmi hrábl do vody. Napil se opatrně, vlastně si jen trochu usrkl, aby si svlačil rty. Věděl, že by mu teď ledová voda spíše uškodila, než prospěla. Raději si opláchl obličej a mokkými prsty prohrábl vlasy. Občerstvilo ho to, únava trochu ustoupila. Pozorněji se rozhlédl. Místo nepoznával, ale byl si skoro jistý, že tohle je potok, který protéká i kolem Borinu.

Vstal, po vystouplých kamenech přeskákal bystřinu a už se škrábal nahoru na břeh. Sypká prst smíchaná s tlejícím listím mu ujížděla pod nohama, ale on se obratně zachytával vyčnívajících kořenů a keřů a brzy vylezl na travnatou hranu.

V lese před ním zadusala kopyta.

„Bohové!“ uskočil za nejbližší strom.

Krkavci mu nadjeli a odřízli cestu. Švihl pohledem za sebe, jenže

pochopil, že přes potok už se nedostane tak rychle, aby těm sviním včas zmizel z dohledu. Rozběhnout se podél koryta... ne, určitě by ho zaslechli a vzápětí dohonili.

Vzhlédl.

Dál už neváhal. Vyšvihl se na nejnižší větev smrku a vzápětí se už hbitě jako veverka proplétal jehličnatými větvemi. Nevšímal si lep-kavé pryskyřice ani pichlavých haluzí, jež mu drásaly pokožku na zádech a končetinách. Vylezl pořádně vysoko, než zahlédl blížící se jezdce. Znehybněl a přitiskl se ke kmeni. Pronikavá smrková vůně přehlušila pach potu i Svojanovy krve, která mu ušpinila halenu a kalhoty.

Jezdci zpomalili a klusem dojeli k potoku. Byli jen dva. Chlapec se zamračil. Vůbec nevypadali jako muži, kteří přepadli Dlouhou Louku. Jeden z nich měl sice černé vlasy, ale Cvetko škvírou mezi větvemi viděl, že to není krkavec. A jeho zrzavý společník, ten už vůbec ne. Navzdory tomu mladík ani nepípl.

Jezdci se zastavili nad strmým břehem.

„Nikde nikdo,“ konstatoval vousáč po chvíli soustředěného naslouchání. „Co když se spletla? Dneska se mi nezdála ve své kůži...“

„Ty víš, jaká je, když je ve své kůži?“ odbyl ho černovlasý a seskočil z koně. „Myslím, že to odhadla dobře. Vědomí krkavců se jí ztratilo někde na východní straně kopce. Zjevně chtějí těm dvěma odříznout cestu. Brzy se objeví.“ Vytáhl z toulce luk, napnul do něj tětivu a upravil si řemen na hrudi tak, aby mu opeřené konce šípů vyčnívaly nad pravým ramenem.

„Muselo se stát něco zlého,“ zabručel robustní muž. „Kousek od sud leží Dlouhá Louka, jedna z borinských osad. Jestli ji Krvaví psi vyčenichali...“

Nedokončil. Lesem prolétla ozvěna křiku a bušení kopyt.

„Už jsou tady!“ vykřikl valibuk a z poutek na sedle vytáhl těžký oštěp s hrotem velkým jako radlice pluhu. „Poslyš, Černý...“

Rogan na něj tázavě pohlédl.

„Nech něco i mně.“

S těmi slovy obr obrátil koně a vrazil mu paty do slabin.

Od svahu se odrazilo řinčení podkov. Z ohybu potoka se vyřítili Avari. Voda cákala do výšky. Rogan klesl na koleno vedle statného habru na kraji srázu nad bystrinou. Přiložil k luku první šíp, natáhl tětivu a zdánlivě bez míření vystřelil.

Prvního Avara jako by strhlo ze sedla neviditelné lano, napnuté nad potokem. Šípem propíchnuté tělo spadlo druhému jezdci do

cesty, kůň zakopl a s ohlušujícím řičením se zřítíl na kamenité dno. Avar na jeho zádech se napůl odrazil, napůl ho to vymrštilo ze sedla, a tvrdě dopadl na břeh bystřiny.

Štěkot avarských hlasů přehlušil Velemírův bojový pokřik. Hromotluk škulb uzdou na vysokém břehu přímo nad zastavujícími Avary.

„Něco pro vás mám, koňáci!“ zařval, vztyčil se v třmenech a s prudkým rozmachem vrhl oštěp do zmatku pod sebou.

Rogan něco takového jakživ neviděl. Široký hrot oštěpu zasáhl jednoho z krkavců do místa, kde se spojovaly klíční kosti – rána byla tak silná, že mu doslova utrhla hlavu od těla. Cop na vyholeném temeni se zatočil ve vzduchu. Zmasakrované tělo, nahoře ozdobené rudým květem tryskající krve, jako by se s tou neuvěřitelnou skutečností nechtělo smířit a dál se tvrdošjně kolébalo na zádech splašeného koně. Velemír vítězoslavně vykřikl.

Jeden ze zbývajících Avarů sáhl po luku. Nestačil ho však ani vytáhnout z nádherně tvarovaného, korálky a štrápci zdobeného toulce. Roganův druhý šíp ho zasáhl do krku těsně nad okrajem pancíře z vařeného kůže. Třesoucí se tělo dopadlo do potoka.

Rogan přiložil k luku třetí střelu. Právě včas. Muž, který sletěl z padajícího koně a tvrdě přistál na svahu koryta, se rychle vzpamatoval. Po strmém břehu přeběhl pod habr, mrštně se vyškrábal nahoru a s pozvednutým mečem se najednou vynořil blízko Rogana. Ten v poslední chvíli zachytil záblesk světla na čepeli, bleskově se otočil a jen tak nazdařbůh pustil tětivu. Luplo to. Avar obrátil oči v sloup, jako by nechápal, co mu to najednou vyrostlo z čela. Zakřivený meč mu vyklouzl z prstů. Zvrátil se dozadu a skutálel k potoku.

Poslední jezdec rozumně zhodnotil své šance, obrátil koně a dal se na útěk. Rogan si sáhl nad pravé rameno.

„Ten je můj!“ vykřikl Velemír, vytrhl z koženého oka pod sedlovou hruškou širočinu a rázně pobídl grošáka. Kůň vyrazil po vysokém břehu. Lovec i kořist zmizeli za ohybem svahu.

Tělo Avara, jemuž Velemírův oštěp odsekl hlavu, konečně pochopilo, co se stalo, a svalilo se z jančícího koně do vody.

Kameny v korytu ověncila růžová pěna.

Na svahu za potokem zadusala kopyta. Rogan rychle přiložil k tětivě šíp a namířil ho za zvukem. Vzápětí se však uvolnil, vrátil šíp do toulce, vstal a zvedl ruku k pozdravu.

Mirena pomalu sjížděla z kopce, proplétajíc se mezi stromy. V sedle před sebou přidržovala mladíka se zraněnou nohou a oděvem

ušpiněným žlutým bahnem. Očividně tonul v mdlobách a nevnímal nic, co se kolem něj dělo.

„Našli jste toho druhého?“ zavolala vědma.

„Zatím ne.“ Rogan sešel po srázu k bystřině, přidržuje se kořenu habru. „Někam zalezl. Musí být vyděšený jako zajíc.“

„Není divu. Tomuhle jsem jenom na chvilku nahlédla do mysli a vyvalila se na mě záplava ohně a krve. Avari zničili nějakou osadu v lesích. Chlapcům se jen tak tak podařilo vyváznout.“ Mirena zastavila hnědáka na břehu a rozhlédla se po bojišti. „Dobrá práce. Kde je pátý?“

„Malá pozornost pro Velemíra.“ Rogan šlápl na krk zabitému Avarovi, vytrhl mu z kořene nosu šíp, opláchl hrot ve vodě a zastrčil střelu zpátky do toulce. Pak zvedl z listí zakřivený kočovnický meč, rozmáchl se a jediným přesným úderem usekl mrtvému hlavu.

„Krvaví psi,“ řekla Mirena při pohledu na avarské koně. Na hrušce každého sedla visela pomalovaná psí lebka.

„Jak jinak?“ Rogan došel k další mrtvole, vytáhl jí z krku šíp a znovu švihl mečem. „Je to jasné. Musíme se rozdělit.“

Pohled, který na něj vrhla, by dokázal okamžitě porazit i staletý dub. „Co?!“

„Slyšela jsi.“ Došel ke třetímu skolenému nepříteli. Šíp ponořený v Avarově hrudi se při pádu z koně zlomil, a tak Rogan jen pozvedl meč. Hlava odskočila od trupu.

„Co se ti vylíhlo v hlavě?“ zvýšila vědma hlas. „Jedeme do Borinu a přesvědčíme tamního vladyku, aby nám poskytl bojovníky. Nemůžeme zaútočit na Kirt ve dvou...“

„Já vím,“ přikývl Rogan nevzrušeně. Naházel hlavy na hromadu a začal obcházet avarské koně. Vybíral z toulců šípy a přivlastňoval si je. „Jen nevidím důvod, proč bychom se do hradiště měli táhnout oba. Na to, abys přesvědčila Velemírovy soukmenovce, že zlomíš ochranná kouzla Kirtu, stačíš sama. Já vyrazím po čerstvých stopách. Takovou příležitost vyčenichat Burgutovo doupě rozhodně nezahodím.“

Mirena přimhouřila oči. „Snažíš se mě obalamutit. Na něčem jsme se přece dohodli.“

„O žádné dohodě nevím.“

„Tvá je pomsta, mé zas avarské zlato. Ale dobrá. Jestli chceš za každou cenu vyrazit po stopě, jedu s tebou.“

„Ne. Ty musíš jet do Borinu. Velemír to sám nezvládne. Je na tobě, abys přiměla Boriny vyslat trestnou výpravu. Možná bude třeba

jejich ochotu přizvít troškou čarování, nějakým tím vědmáckým trikem.“ Vzhlédl a zadíval se jí do očí. „No tak, Voso. Víš, že mám pravdu.“

Mirena se mračila, tetování na tvářích umocňovalo její hrozivý vzhled. Rogan neochvějně opětoval její pohled. Nakonec si vědma podrážděně odfrkla.

„Aby ti Veles rozmlátil lebku kopytem! Prašivce prohnany!“

Ušklíbl se. „Beru to jako souhlas.“

„Přistoupím na tvůj pitomý plán,“ prskala, „ale jen když mi dáš slovo, že si nebudeš hrát na hrdinu. Najdeš Kirt, ale nic nepodnikneš, dokud nedorazím – ať už s Boriny, nebo bez nich.“

„Pokusím se.“

„To neznělo zrovna přesvědčivě.“

Uslyšeli dusot kopyt a otočili hlavy. Kopyta Velemírova grošáka kalila vodu v potoce. Bojovník za sebou vedl ukořistěného koně a v levé ruce se mu na dlouhém černém copu houpala hlava posledního Avara. Z ostří sekery odkapávaly tmavé krůpěje.

„Avaři jsou možná dobří jezdci,“ cenil spokojeně zuby, „ale i můj grošák má nohy jako kamzík.“

„Všechny hlavy vezměte do Borinu,“ přikázal Rogan. „Zatlučte jim do očí hřebíky...“

„Vím, co je s nimi třeba udělat,“ odsekla Mirena.

„Počkej chvíli,“ pohlédl Velemír na lukostřelce. „Vezměte? Něco jsem zmeškal? Ty s námi nejedeš?“

„Výrazím do vypálené osady a pokusím se zachytit avarskou stoupu. Možná najdu Kirt, než dorazíte s posilami.“

„Aha. To není špatný nápad. Když se jde do boje, je třeba nejdříve vyslat zvědy.“

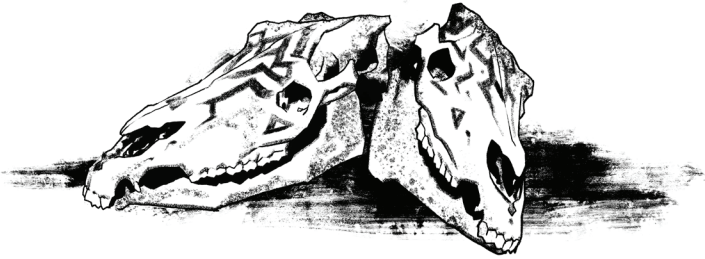
„Takže dohodnuto. Pokud se nestane nic nepředvídatelného, počkám na vás ve zničené osadě.“

„Nepředvídatelné věci se dějí v jednom kuse,“ odvětila Mirena. „Zapamatuj si jedno, Černý. Jestli se mnou vyběhneš, najdu si tě třeba i v samotném Návu!“ Obrátila koně a rozjela se podél potoka. „Hni sebou, ryšavče! Nesmíme ztrácet čas. Déšť už visí na krajíčku.“

„A co druhý uprchlík?“ zeptal se Velemír.

Mirena zastavila a položila bříška prstů na lunici. Po chvíli vzhlédla do koruny smrku. „Hej, smrkáči! Přestaň si hrát na veverku. Odjíždíme.“

V listí a jehličí zašuměly první dešťové kapky.

KAPITOLA ŠESTÁ

VLÁDCE RODU

Z oblohy sklouzl další blesk a vyloupil z jednodité temnoty vysokou palisádu. Zazubila se na ně tak nečekaně, až sebou Cvetko vylekaně trhl. Dokonce i Velemír sáhl po širočině.

Vzápětí se všechno znovu propadlo do tmy.

„To je Borin!“ překřičel Velemír doznívající hřmění.

„Bohům budiž díky, do prdele,“ ulevila si Mirena. Sice na sobě měli pláště s kápěmi, jenže liják neustával už od časného odpoledne, takže teď, krátce po setmění, byli tak jako tak promočení do poslední nitky. Ještě štěstí, že na sedlech avarských koní našli i pláště a přikrývky a zabalili do nich mladíky z Dlouhé Louky.

Svojanem lomcovala horečka. Mirena ho ošetřila, jak nejlépe dokázala, ale sucho, teplo a správně namíchaný bylinkový odvar už potřeboval jako sůl. *A my ostatní taky*, dodala v duchu.

Přejeli po mostě přes příkop a do průjezdu ve valu. Velemír vytáhl sekeru, naklonil se v sedle a tupou stranou hlavice zabušil na masivní dubovou bránu. Chvilí se nic nedělo. Někde za nimi se znovu zablesklo a na vratech se zazmítaly ostré stíny sedmi koní a čtyř jezdců. Z vyřezávaného překladu nad bránou na ně zíraly jelení lebky s košatým parožím. Velemír už znovu zvedal sekeru, když mokrou tmou

problesklo světlo. Vzhlédl. Neklidný plamen pochodně proměnil déšť v hustě pršící zlato.

„Co za běsa tady straší v takovém nečasu?“ zakrákal nevrlý hlas.

„Grudoši?“ zvolal Velemír. „Ty ještě žiješ, psisko staré? Okamžitě otevři bránu!“

Nad palisádou se objevila hlava v prostě kované přilbici. „Co jsi zač, drzoune? Mluv, nebo si ustelete akorát v příkopu, hubami pěkně do bláta!“

Velemír si z hlavy stáhl kápi. „Copak už ti medovina úplně vypálila zrak? Nevzpomínáš si, kdo ochotně naslouchal tvým chvástavým řečem při dlouhých nočních hlídkách?“

Zavládlo ticho. Strážce soustředěně hleděl na skupinku pod hradbami. Pochodeň prskala a rozsévala mihotavé světlo. Potom se hučícím lijáku prodral chraplavý řehot.

„Velemíre?! Radhostovy zuby, jsi to ty?“

„Kdo jiný?!“

„Nemůžu uvěřit, že žiješ! Když jsem tě viděl naposledy, byl jsi ještě tele, které sotva stálo na nohou a chlastalo mlíko z matčiných prsů!“

„To určitě! Přiznej se, že tebe matka kojila až do svatby!“

„Cha! Už jsme si všichni mysleli, že avarští koně spásají trávu, kterou zesponu pohnojila tvoje mršina. Matka a sestra tě už dávno oplakaly a na zádušnice obětují Moraně, aby tě v Návě dobře opatrovala.“

„Nemůžeš to nějak urychlit?“ zavrčela Mirena.

„Už, už. Hej, Grudoši! Rád zavzpomínám na staré časy, ale radši bych to dělal u rozpálené pece a hrnku svařeného vína. Pod zadkem mám hotové pleso a některé části těla vůbec necítím. Ještě chvíli a už nikdy nezaložím rodinu.“

„To nemůžeme dopustit. Ruboši, Kvase, vy pitomci, proč ještě neotevíráte bránu?!“ Znovu se zablesklo. „Rychle, než jim Perun přismahne zadky!“

Zevnitř se ozval rachot odsouvané závory. Velemír se otočil ke svým společníkům. „S Grudošem byla vždycky sranda...“

Přestal se šklebit, když viděl, jak se Mirena tváří.

„Žádný strach,“ ujistil ji rychle, „za chvíli se přesvědčíš, že není pohostinnějšího rodu, než jsou Borinové.“

„Pros bohy, abys měl pravdu,“ varovala ho Mirena.

Panty zaskřípaly a svislý pruh ohnivého světla se začal rozšiřovat.

Když za nimi zapadly dveře vладыkova domu a hučení bouřky utichlo za hlinou omítnutými stěnami ze silných klád, ani jeden z nich ne skrýval výraz úlevy.

„Jen směle dál,“ pobízel je prošedivělý Grudoš, jehož tělo jako by bylo tvořeno jen kostmi, šlachami a zjizvenou kůží. „Nic nedělejte, mí chlapci se vám postarají o koně a přinesou dovnitř všechny věci.“

„Díky, dědku,“ položil mu Velemír ruku na rameno. „Hlavně ať se co nejdřív postarají o ty smradlavé avarské palice.“

„Žádný strach, udělají, co jsem jim přikázal.“

„Pořád velíš vладыkově družině?“

„Nikdo lepší se zatím nenašel,“ vycenil muž zuby, z nichž zatím nechyběl ani jediný. „Začíná to být docela otrava. Někdy si přeju, aby už někdo našel odvalu a popral se se mnou o to místo. Jenže dnešní mladí nestojí ani za suchý kobylinec. Nezkusíš to ty?“

„Možná později. Teď mám jiné starosti.“ Velemír zvažněl. „Přináším špatné zprávy.“

„Vidím,“ pohlédl Grudoš na Svojana, kterého z obou stran podpírali Mirena a Cvetko. „Pojďte.“

Prošli předsíní a Grudoš odhrnul medvědí kožešinu, zakrývající vchod do hlavní síně. Vstoupili do prostorné paloty osvětlené loučemi a měděnými kahanci naplněnými olejem. Ze dvou velkých ohnišť odvětrávaných hliněnými dymníky šlehal plameny, takže místnost byla navzdory značným rozměrům příjemně vytopená. Mirena a Cvetko okamžitě zamířili k ohni, položili Svojana na rozprostřenou zubří kůži a pustili se do svlékání jeho mokrých šatů.

„Vůbec nic se tady za ty roky nezměnilo,“ utrousil Velemír, rozhlížeje se po stěnách a sloupech ověšených ukořistěnými zbraněmi, kožešinami a zvířecími lebkami. „Kromě medvědí hlavy tamhle nad vладыkovým stolicem.“

„Dobrá paměť, mladej,“ přikývl Grudoš. Mávnutím ruky přivolal jednu z otrokyní, které se nenápadně míhaly dvoranou a sklízely z dlouhého stolu špinavé tácy a poháry po večerní hostině. „Okamžitě přiveďte Krasu!“

Velemír se nechápavě díval za odbíhající otrokyní. „Krasu? Co je s ní? Musíme mluvit s Jarobojem!“

Grudoš si povzdechl a vážně pohlédl Velemírovi do očí. „Můžete to zkusit. Umíte vyvolávat duchy?“

„Co...“ Mohutný bojovník se zarazil. Trvalo mu nějakou chvíli, než se zmohl na prostou otázku. „Co se stalo?“

„Na lovu ho podupal zuřivý tur. Tak ošklivě, že na místě skončil.“

„Perunovy koule,“ hlesl Velemír. „Kdo teď vládne rodu? Jarobojovi bratři dávno zemřeli, syny se mu zplodit nepodařilo...“ Vzápětí mu to došlo. „U Perunových koulí! Krasa? To děcko? Copak jste všichni přišli o rozum? Vždyt...“ Zarazil se. Zjistil, že Grudoš hledí někam za něj. Toporně se obrátil.

Dveřmi, z nichž otrokyně odhrnula kožešinu, vešla do místnosti přibližně dvacetiletá žena. Vysoké Mireně sahala sotva po bradu a tvary měla nesrovnatelně kypřejší, ale kterýkoli chlap by musel být dočista slepý, aby ho její zdravé půvaby neupoutaly. Na sobě měla šaty prostého střihu, ale z dobré látky a s hezkou výšivkou. Medové vlasy si teprve před chvílí rozčesala na noc – v nespoutaném, zvlněném proudu jí padaly až ke štíhlému pasu. Dělal drobné, rychlé kroky a něco v jejím vzhledu nebo možná hrdém držení hlavy způsobilo, že se hosté uctivě uklonili.

Kromě Velemíra. Ten rovnou padl na jedno koleno a rychle sklonil hlavu. V úctě i ve snaze zakrýt ruměncem ve tváři.

„Odpusť mi, Kraso, netušil jsem... ehm... Nemyslel jsem to tak, že ty jako žena... že bys nemohla...“

„Vítej doma, Velemíre,“ přerušila jeho koktání vladyně rodu.

Nemotorně se zvedl na nohy, nadále však klopil zrak. „Děkuji, Kraso. Odpusť mi to s tím děckem. Úplně se mi vykouřilo z hlavy, že už je to šest let. Když jsem tě viděl naposledy, byla jsi malé copaté děvčátko. Vyrostla jsi, jen co je pravda.“

„I ty ses změnil. Pamatuju si mladíka vyzáblého jako vlk po dlouhé zimě. A ten knír, který ti tehdy rostl pod nosem, by odfoukl i silnější průvan. Zmužněl jsi.“

Krasin úsměv vykouznil na Velemírově tváři přihlouplý výraz.

„Otec by se s tebou určitě rád přivítal,“ pokračovala vladyně. „Dychtil po každé novince z jihu. Obětoval bohům vždy, když poutníci přinesli zprávu o další avarské porážce.“

Velemír přikývl. „Jaroboj byl dobrý chlap. Určitě v Návě sedí na čestném místě v kruhu svých předků.“

Krase se na okamžik zaleskly oči, ale rychle se nadechla a přinutila se znovu usmát. „Přikázala jsem otrokyním, aby vám připravily suché šaty. Až se převléknete, zasedneme ke stolu a všechno mi povyprávíte.“

„Ta věc nesnese odkladu,“ namítl Velemír. „Vyslechni nás hned. Tohle je Mirena, zvaná Vosa. Možná už jsi o ní...“

„Slyšela, ovšemže slyšela,“ přikývla Krasa. „Vítám tě, vznešená vědmo. Do Borinu už dlouho nezavítal tak vzácný host. O důvod víc,“

pevně opětovala Velemírův pohled, „abychom dbali na pověst dobrých hostitelů. Zbavte se nepohodlí. Nechám vám zatím přichystat jídlo a pití.“

Velemír se nadechl, ale Mirena ho předběhla.

„Na tvém místě bych neotálela, Velemíre. Sám jsi přece říkal, že jde o budoucnost tvého potomstva.“

Vyprovodil je Krasin tichý smích.

Když se Mirena vrátila do hodovní síně, Velemír a Cvetko už seděli za stolem a kostěnými lžičkami škrábali v objemných miskách, z nichž se lákavě kouřilo.

Při pohledu na vědmu Velemír zapomněl žvýkat. Mužský oděv vyměnila za vyšivanou halenu sahající do poloviny stehen, přepásanou opaskem ze vzácných slonovinových kroužků. Nebýt tetování, které se jí plazilo až na ramena a do výstřihu, Velemír by neuvěřil, že byla ještě před chvílí divoženkou, navlečenou v ošoupané kůži.

Vědma se tvářila, že si jeho pokleslé čelisti nevšimla, a posadila se na lavici vedle Cvetka. Otrokyňě před ni položila misku se štavnatým hovézím. Mirena do ní hrábla lžící a odebrala jedno sousto do vyřezávané nádoby uprostřed stolu. Přidala i kousek chleba. Otrokyňě odnesla misku do kouta paloty, kde ji v pokleku položila k nohám několika hrubě tesaných sošek. Tím byla vykonána oběť předkům a Mirena se mohla pustit do jídla. Maso bylo měkké a bohatě kořeněné a chléb voněl, jako by ho právě vytáhli z pece.

Po večeři nechala Krasa sejmout z ohniště kotlík se svařeným vínem a otrokyňě naplnily hostům poháry. Zatímco ostatní mlčky popíjeli, Cvetko roztřeseným hlasem vyprávěl, jak do jejich osady minulou noc vtrhli divocí jezdci. Pak Krasa a Grudoš pozorně vyslechli Mirenu – vyprávěla jim o Krvavých psech všechno, co věděla od Rogana. Když skončila, vladyně Borinů setrvala dlouhou chvíli ponořená v zachmuřeném mlčení. Venku stále šuměl déšť. V dálce, nejspíše nad Sitnem, burácel hrom. Světlo loučí se chvělo na hladině vína v pohárech.

„Takže krkavci se vrátili,“ shrnula to Krasa. „Dlouhá léta byl klid. Vzhledem ke zvěstem z jihu jsme doufali, že jejich svévole nadobro skončila.“

„Kdepak,“ zavrtěl Velemír hlavou. „Ve válce jsem se přesvědčil, jak jsou Avari houževnatí. Jejich řádění neskončí, dokud poslední z nich nebude žrát hlínu.“

„Kromě toho,“ přidala se Mirena, „tentokrát nepřijeli jen přežívat. Už se nemají kam vrátit.“

Velemír přikývl. „Z avarské říše zbyla jen oškubaná mršina, dožívající mezi Dunajem a Tisou. Kagan se podvolil Frankům a přijal křesťanství. Staré modly rozštíпали a spálili. Pro Kelgarovy uctíváče je Kirt posledním útočištěm.“

„Blíží se chladné dny,“ navázala Mirena. „Krvaví psi budou potřebovat zásoby. Co myslíte, odkud je vezmou? Musíte přemoci svůj strach a postavit se jim.“

„Kdo říkal, že se bojíme?“ zapojil se Grudoš. Seděl na špalku u ohniště a natahoval kostnaté ruce ke zdroji tepla. „Borinové nikdy nebyli trasořitky. Jenže proti Krvavým psům nic nezmůžeme, ani kdybychom spolykali všechnu odvahu světa. Ta jejich svatyně je vlastně dokonalá pevnost. Nemůžeš ji dobýt, když ani nevíš, kde se ve skutečnosti nachází.“

„Já ji najdu,“ prohlásila Mirena.

„Skutečně?“ pohlédl na ni Grudoš. „Nemysli si, že jsme nezkoušeli vyslídit Kirt pomocí magie. Nejlepší žreci, zaklínači a hadači se snažili proniknout jejím čarodějným štítem. Žádnému se to nepodařilo. Jeden sice zhruba určil polohu svatyně, ale pak se sesypal a zalila ho krev – ochranná kouzla Kirtu byla příliš silná. Kdyby se jimi pokusil proniknout bez příslušného zaklínadla, uškvaril by se mu mozek.“

Mirena zúžila oči. „Musím tě upozornit na drobný rozdíl, starče. Já nejsem nějaký vesnický podřezávač slípek.“

„To tvrdíš ty.“

„Na tvém místě bych Vose věřil, Grudoši,“ vložil se rychle do rozhovoru Velemír, protože si všiml ohně v Mireniných očích a slyšel její syčivý nádech. „I kdyby jen polovina z toho, co se o ní vypráví, byla pravda, věřím, že neviditelný štít Kirtu rozlouskne.“

„Dejme tomu,“ ozvala se Krasa, „že se ti to opravdu podaří, vznešená vědmo. Jenže co pak?“

„To je přece jednoduché,“ vycenil Velemír zuby. „Překvapíme tu sebranku a pošleme ji nejkratší cestou k tomu jejich smradlavému bohu.“

„Dobry plán,“ usmála se Krasa, „ale jsem si jistá, že to nebude tak snadné. Máte představu, kolik těch hrdlořezů vlastně je?“

„Asi tři tucty.“

„Tři tucty?“ zvolal Grudoš.

„Možná víc,“ přiznal Velemír.

„Bohové, potřebovali bychom nejmíň stovku bojovníků, abychom

mohli čelit tolika Krvavým psům! Když povoláme všechny muže včetně chlapců nad patnáct let a starců, kteří ještě udrží v ruce zbraň, nebude nás víc než padesát.“

„Bude to muset stačit,“ řekla Mirena.

„Vědmo,“ střelil po ní starý družiník pohledem, „při takovém poměru sil by výprava proti Kirtu ve skutečnosti vedla k branám Návu. Borinové už dlouhá léta nebyli ve válce a nemají žádné bojové zkušenosti, zatímco Krvaví psi jsou rození hrdlořezové, od útlého dětství cvičení v zabíjení a krutosti. A to ani nemluvím o tom, že jsou lépe vybavení a vyzbrojení. Nemůžeme jít v houních, kožešinách a lněných košilích proti jejich pancírům. Ani se sekerami proti mečům nebo s oštěpy proti lukům.“

Velemír dopil víno a praštil pohárem o stůl. „Můžeme zvítězit, Grudoši. A já ti řeknu jak.“

Podívali se na něj.

„Uznávám, že jsme mizerně ozbrojení,“ pokračoval Velemír. „Luky máme jen obyčejné tisové, a jestli se za ty roky nic nezměnilo, meče v celém Borinu spočítáš na prstech rukou...“

„Jedné ruky,“ upřesnil Grudoš.

„Jenže existují způsoby, kterými Slované už celá pokolení s krkavci bojují. A jsou to účinné způsoby. Různé lsti a úskoky. Ano, zaútočit za Kirt přímo je čirý nesmysl. Ale můžeme ty potkany vylákat ven a přichystat jim past. Na místě, kde nebudou moci použít jízdu a lukostřelce. V lese, ve skalní soutěsce, zpoza záseku. Přinutíme je, aby přijali náš způsob boje. Tak je porazil Sámo, tak nad nimi odnepaměti vítězí kmeny od Hronu, Váhu a Moravy. Dáme hlavy dohromady a vymyslíme plán, jak ty svině vylákat z hnízda a utopit v krvi.“

Grudošova ústa vypadala jako řez po tenké, ostré čepeli. Neřekl ani slovo. Zato Mirena usoudila, že právě teď je třeba přilít olej do ohně.

„Zbytečně nad tím dumáte, ve skutečnosti nemáte na vybranou. Musíte bojovat. Nebo chcete sedět na zadku a sloužit jako zásobárna masa pro krkavčí obětní oltáře? Kolik takových raněných ubožáků,“ kývla bradou na Cvetka, „ještě musí přiběhnout do Borinu se zprávou, že Krvaví psi vyloupili a vyvraždili jejich osadu? Kolik, abyste se vzpamatovali?“

Ve dvoraně zavládl ticho, rušené jen praskáním ohně a vzdáleným hřměním.

„Já jim věřím, Grudoši,“ promluvila nakonec Krasa. „Mireně věřím, že nás dokáže zaštitit před avarskými kouzly, a Velemír mě